
Sporočila

Slovenska
minoritska
provinca
svetega Jožefa

3 Uvodnik

---

5 Iz provincialata

---

8 Iz našega Reda

---

10 Obvestila

---

13 Iz naših samostanov

---

29 Iz naših misijonov

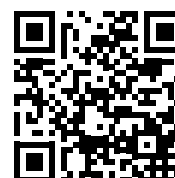
34 Odmevi

Sporočila - glasilo slovenskih minoritov
leto XLV

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa,
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, Slovenija,
e-pošta: minoriti@rkc.si, <http://minoriti.rkc.si>

Urednik: mag. p. Tomaž Majcen
Odgovarja: p. Milan Kos, prov. minister

Ovitek: Julija Zornik
Tisk: Tiskarna Povše

UVODNIK

Spoštovani bratje in sestre v sv. Frančišku!

Če bi ljudi spraševali, kateri je njihov najljubši praznik, bi večina verjetno rekla, da je to božič. In res je vzdušje božičnega časa neverjetno nabito, polno topline in miru. Prav tega še kako primanjkuje v našem svetu, zato s še toliko večjim veseljem pričakujemo božič. V zadnjih dneh se večkrat sprašujem o tem veselju, pričakovanju, praznovanju, o božičnem vzdušju ... Ljubljana in druga mesta so v začetku decembra zasvetila v soju praznične okrasitve in skoraj povsod se sprehajajo množice ljudi, ki iščejo veselje, ki iščejo božično vzdušje, ki želijo miru in topline. Ob pogledu na vse to vedno bolj ugotavljam, kako vse žareče okrasje in glasno dogajanje v sebi v resnici ne nosi nobenega miru in sreče. Ustvarja videz veselja in praznovanja, znotraj pa nas ljudi pušča prazne.

V teh predprazničnih dneh nas tudi ponudniki različnih storitev vsak dan »bombardirajo« z reklamnimi oglasi za nakupovanje vsega mogočega in vabijo na številna praznovanja. Pred nami je torej mikavni pravljичni svet, ki je daleč od resničnosti, saj se nam ekonomska kriza kaže v pomanjkanju sredstev za dostojno življenje posameznikov in družin; v brezposelnosti; v človeških odnosih, ki so kruti in neizprosni zaradi razpadajočih družin; trdi zaradi pridobivanja in ohranjanja materialnih dobrin; lažni zaradi ugleda, ki ga hočemo imeti...

Živimo v nekem svetu, v katerem nam obljublajo enake možnosti, enake pravice, človekove pravice, otrokove pravice ... in ljudje naivno pričakujemo, da so vse te obljube resnične. Potem pa se seveda izkaže, da so v veliki večini primerov, za velik del človeštva, ki živi v revščini, te možnosti in pravice pravzaprav prazne besede, velika prevara, je zapisala predsednica slovenske filantropije – združenja prostovoljcev na državni ravni, ga. Anica Mikuž Kos.

Živimo torej med pravljичnostjo in resničnostjo. Kam naj usmerimo našo pot? Adventni čas je za kristjane čas pričakovanja, čas upanja, čas luči. Pričakovanje nečesa novega, velikega ... je glavna

misel teh dni. Kaj čakamo? Kaj se bo zgodilo?

Temeljna potreba vsakega človeka – tudi posvečene osebe – je, da je vreden, zato potrebuje osebo ljubezni, po kateri dobimo pečat vrednosti. Osebo v družini – redovni skupnosti – s katero lahko deli svoje življenje; osebo na delovnem mestu, s katero se razume in lahko uspešno ustvarja; osebo, ki ji lahko zaupa veselje, skrbi in žalost svojega življenja; osebo v prostem času, s katero se lahko družiti ...

Mnogi to še kako dobro čutijo, a si tega ne upajo priznati. Zato je to prva točka, kjer se moramo srečati s klicem: Upaj si! Upaj si priznati, da te zunanost pušča praznega. Če zunanost nima vsebine, nas ne more nagovoriti in nam prinesiti tako iskanega miru. In nato si upaj narediti korak proti resnični sreči, ki jo v sebi nosi božično sporočilo. Ob tem se zazrimo v Marijo, ki je v tem času v središču pozornosti. V svojih dejanjih je še kako aktivna, če pa se osredotočimo na bistveno dogajanje, ki je prihod Boga na svet, ugotovimo, da je Marijino poslanstvo to, da dovoli Bogu delovati v njej.

»Ne bojte se!« je sporočilo božiča, ki ga praznujemo v teh decembrskih dneh. To velja tudi v tem času med največjo negotovostjo za našo prihodnost ali ko obupano iščemo smisel našega življenja, ker se nam je »podrl naš svet«. Alojz Rebula pravi: »Največji čudež vseh čudežev je, da Bog postane človek! Da se neskončnost, vsevednost skrči v primerek človeške vrste!« Bog je to storil tudi zato, da bi mi lažje stopili z njim v osebni odnos. Bog se je oblekel v človeško podobo. Prišel je tja, kjer so ljudje bolni, obupani, izločeni, kjer živijo kot zgubljeni sinovi in hčere, prav tja, kjer domuje križ. Prišel je, da bi oblekel nagega in obiskal bolnega, da bi nam bil blizu v veselju in žalosti. Prišel je, ker je slišal krik človeka: »Ne pusti me samega, blizu mene ostani!« Z božičem nam učlovečeni Bog želi povedati: »Moj si bil, si in boš in jaz sem tvoj za vekomaj!«

Frančiškov brat in sestra, ki na takšen način doživi božične praznike, je povabljen, da to upanje prinaša vsem ljudem dobre volje. Dejstvo je, da tudi mi

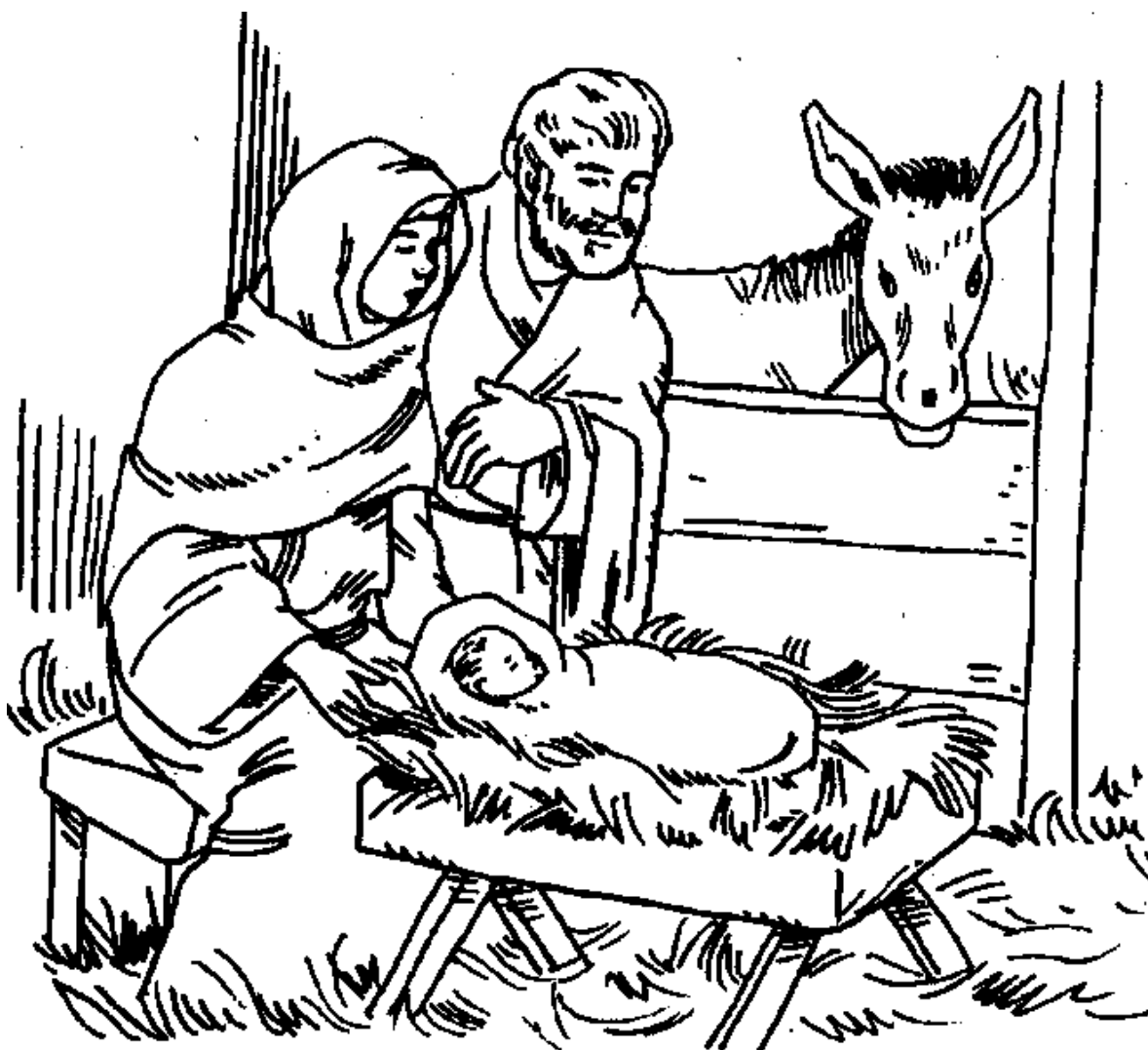
pogosto ostajamo brez upanja in nismo luč in sol temu svetu, kar od nas opravičeno pričakuje.

Marija nam je dana kot vzgled žene, ki ima Gospodovega Duha. Sv. Frančišek jo v Pozdravu z naslednjimi imeni imenuje kot nosilko Sina: Pozdravljena, njegova palača! Pozdravljena, njegov tabernakelj! Pozdravljena, njegovo domovanje! Pozdravljena, njegovo oblačilo! Pozdravljena, njegova dekla! Pozdravljena, njegova mati! Naj bo naše vsakodnevno prizadevanje, da bomo tudi mi Jezusova palača, tabernakelj, oblačilo, dom ... Sv. Frančišek je to uresničil ne samo s postavitvijo živih jaslic temveč v vsakodnevnem srečevanju z brati in ljudmi tedanjega časa. Nevarnost ali skušnjava, ki se je moramo obvarovati, je ta, da ob božiču ne bomo

tudi mi ostali samo pri postavljanju jaslic; v nas pa ne bo Novorojenega. Ta Jezusova navzočnost v nas je gotovo lahko protiutež zlu in sooblikuje našo podobo človeštva, sveta, prihodnosti ... Tako mi kakor ljudje sedanjega časa ne bomo videli v svetu samo zla ampak tudi dobro. Dejansko svet takšen je. V njem sta zlo in dobro. Pri tem pa je zelo pomembno, da dobro izkusimo in se zanj zavestno odločamo.

Naj vam božične in novoletne praznike voščim z naslednjimi besedami: »Naš Bog ima srce, vsi smo v njem, da bi z dotikom sočutja ustvarjali nebesa na zemlji!«

p. Milan Kos
prov. minister

IZ PROVINCIALATA

XXXVI. seja provincialnega definatorija

V minoritskem samostanu sv. Maksimilijana Kolbeja je bila 31. oktobra 2017 XXXVI. seja provincialnega definatorija.

1. Zapisnik zadnje seje je bil sprejet in potrjen.
2. Bratje se trudijo za duhovno in bratsko življenje. Predstavili so njihov apostolat, ki obsega naslednje dejavnosti: pastoralno delo v štirih župnijah (sv. Peter, bolniška župnija, Prežganje in Javor), znanstveno delo na Teološki fakulteti, skrb za Frančiškove brate in sestre pri OFS v Sostrem, izdajateljsko dejavnost in različne pomoči. V samostanu sta tudi vzgojni ustanovi (ponoviciat in postulat). Zaradi najrazličnejših dejavnosti je potrebno veliko stvari med seboj usklajevati.
3. Personalne zadeve.
4. Provincialni definatorij je sprejel obliko posta za Frančiškov postni čas od vseh svetih do božiča.
5. Permanentna vzgoja bo za vse brate potekala 22. novembra 2017 v minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuju. Predavatelj bo p. Milan Holc.
6. Slovenska frančiškanska provinca pripravlja 15. novembra 2017 simpozij o delitvi Reda na Viču v Ljubljani. V smislu navodil vodstva vseh treh Frančiškovih Redov, smo tudi mi povabljeni, da se ga udeležimo
7. Prov. minister p. Milan Kos se bo udeležil jesenskega srečanja CEF-a od 5. do 10. novembra 2017 na Dunaju.

XXXVII. seja provincialnega definatorija

V provincialatu slovenske minoritske province sv. Jožefa je bila 6. decembra 2017 XXXVII. seja provincialnega definatorija.

1. Zapisnik zadnje seje je bil sprejet in potrjen.
2. Br. Vladimir Rufin Predikaka je zaprosil, da bi smel prejeti diakonsko posvečenje. Prošnja je bila pozitivno rešena. Diakonsko posvečenje bo prejel 2. januarja 2018 v minoritski cerkvi sv. Petra in Pavla na Ptuju.
3. Letno srečanje prov. definatorija z gvardijani in predstojnikom filialne hiše bo 23. in 24. januarja 2018 v romarskem domu v Olimju. Izbrana je bila tudi vsebina srečanja.
4. Provincialni dan bo 8. februarja 2018. Izbrali smo trije brate, ki bodo pripravili izhodišča za bratski pogovor na temo: Kje vidim izziv mojega redovnega življenja in apostolata?
5. Za redni prov. kapitelj, ki bo v mesecu aprilu 2018, je imenovana komisija, ki bo vodila postopek izbiranja delegatov. Komisijo sestavljajo: p. Emil Križan – predsednik, p. Jože Petek – član in p. Andrej M. Sotler – član.
6. Božično novoletno srečanje za brate in ožje sorodnike bo 2. januarja 2018 v minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuju.

p. Matei Sentes
tajnik province

SREČANJE CEF-a

Avstrija – Dunaj, 5.–9. november 2017

Tokratno jesensko srečanje smo imeli v Avstriji – na Dunaju v minoritskem samostanu.

Poročila iz posameznih jurisdikcij

Prisluhnili smo poročilom iz posameznih jurisdikcij. Večjih sprememb od spomladanskega srečanja ni. V Nemčiji tečejo pogovori, da bi bratje iz romunske province delovali v okviru nemške province in ne bi ustanavljali lastne delegature. Poseben poudarek je bil namenjen pogovoru o bratskem življenju. Med seboj smo si poskušali podeliti, kaj brate v posameznih jurisdikcijah spodbuja k veselemu bratskemu življenju in gorečemu apostolatu. Samo to lahko namreč omogoča, da bodo naši samostani priče osrečujočega bratskega in evangeljskega življenja, ki bo za mlade in vse ljudi spodbuda, da z nami delijo krščansko življenje.

Prenova Konstitucij in Generalnih statotov

Prenova Konstitucij, ki je potekala s sodelovanjem vseh bratov Reda, je končana. Odgovorni bratje za to delo pripravljajo dokončno besedilo za izredni generalni kapitelj. VI. poglavje Konstitucij se je v veliki meri preneslo v Generalne statute. Predvsem iz praktičnih razlogov, ker je pozneje lažje menjati zakonodajo Generalnih statotov kakor zakonodajo v Konstitucijah.

Predlog novih Generalnih statotov smo v celoti pregledali in dodali predloge sprememb, da jih bo ustrezna komisija lahko usklajevala, ko bodo dobili predloge vseh federacij in jih nato pripravili za izredni generalni kapitelj.

Informacije iz generalne kurije

Gen. asistent p. Miljenko Hontić je podal nekaj informacij iz našega Reda.

Po predvidenem načrtu potekajo priprave za ustanovitev nove Frančiškove univerze v Rimu 2018, ki bi bila sestavljena iz vseh treh dosedanjih (minoritske, frančiškanske in kapucinske) in TOR-a.

Vodstvo Reda ustanavlja skupaj s frančiškani in kapucini skupnost v bližini Jeruzalema (Emavs), ki bo namenjena permanentni vzgoji bratov. Iz našega Reda bosta vključena dva brata.

Leta 2018 bo v Assisiju ponovno potekal *Giovanni verso Assisi*. Brate vabimo, da se že sedaj angažirajo in z mladimi sodelujejo pri tem dogajanju.

Termini rednega srečanja CEF-a

21.–25. 5. 2018 – Bacau (Romunija)

8.–12. 10. 2018 – Nemčija

Izredni generalni kapitelj

Vsebina: Prenova Konstitucij in Statotov

24. 7.–26. 8. 2018 Rim

Redni generalni kapitelj

29. 5.–29. 6. 2019 Assisi

Srečanje ponovincev

3.–7. 4. 2018 Schwarzenberg (Nemčija)

p. Milan Kos
prov. minister

Franciškovski bratje, pojdite na obrobje!

Pri frančiškanih na Viču v Ljubljani smo se 15. novembra 2017 spomnili

500-letnice bule *Ite Vos*, ki se imenuje tudi bula zedinjenja. Dokument papeža Leona X. je želel povezanost frančiškovskih bratov, ki jih danes poznamo kot minorite, kapucine in frančiškane, da bi šli skupaj naprej oznanjati in živeti evangelij v duhu sv. Frančiška. V burnih časih, ko je Evropo zajela reformacija, je ta poizkus prinesel prav nasprotno dejanje, in sicer razdelitev. Letošnji jubilej je priložnost, da se spet tesneje povežemo med seboj in skupaj nadaljujemo poslanstvo, ki nam ga je pred pol tisočletja zaupal Leon X., danes pa ga ponavlja tudi papež Frančišek. Na praznovanju jubileja smo se zbrali minoriti, frančiškani in kapucini s svojimi provinciali; pridružil se nam je tudi nadškof p. Stanislav Zore, tudi sam Frančiškov brat.

Srečanje smo začeli v Antonovem domu, kjer nas je najprej pozdravil vikar frančiškanske province p. Robert Bahčič. Zbrane sobrate vseh treh vej prvega reda je spomnil na nedavno pismo naših generalnih predstojnikov. Napisali so ga v postu 2015 in v njem brate spodbudili, naj kot sinovi sv. Frančiška hodimo skupaj za Jezusom. Pri tem naj imamo pred očmi, da naš način življenja usmerja isto Vodilo asiškega ubožca. V Sloveniji je ta povezanost utečena že desetletja, ponekod po svetu pa jo oblikujejo na novo. Zatem je bilo na vrsti predavanje zgodovinarja Jurija Pavla Emeršiča, ki je predstavil čas pred 500 leti ter takratne razmere

v Frančiškovem redu, Cerkvi in družbi nasploh. V pogovoru, ki je sledil, smo tako kot naši vrhovni predstojniki, postavili v ospredje potrebo po še večji medsebojni povezanosti, sodelovanju in iskanju skupnih poti.

Srečanje smo sklenili s sveto mašo, ki jo je ob somaševanju bratov duhovnikov daroval nadškof p. Stanislav Zore. V nagovoru po evangeliju je opozoril na temeljno karizmo Frančiškovih redov. V duhu jubileja je nadškof Stanislav Zore vse tri veje prvega reda spomnil, kako pomembno je, da hodimo skupno pot za Gospodom in se ustavil pri buli *Ite vos Leona X.*: ta papeška bula se imenuje »Pojdite!« Kakor da po petsto letih papež Frančišek, jezuit, ki je prevzel ime asiškega ubožca kot papež, govori vsem nam isto poslanstvo, isto besedo: »Pojdite!« Pojdite na obrobje, pravi papež Frančišek, na periferijo. Ker je pogled iz obrobja zelo drugačen kakor pa iz centrov, iz centrov moči, iz centrov pomembnosti ... »Pojdite!« Klic: »Pojdite!« je najprej namenjen vsakemu osebno, je nadaljeval nadškof, zatem vsaki samostanski skupnosti. Pojdite k ljudem, ki potrebujejo »manjše brate«. Nagovor je sklenil s prošnjo, naj nas Bog blagoslavlja pri našem poslanstvu.

p. Milan K.

IZ NAŠEGA REDA

Avdiencia članov Frančiškovich družin prvega in tretjega reda pri papežu, 23. 11. 2017 - Govor svetega očeta

Dragi bratje,

»Gospod papež«, kakor je papeža nagovarjal sveti Frančišek, vas z veseljem sprejema in v vas sprejema vse Frančiškove brate, ki živijo in delajo po vsem svetu. Hvala za vse, kar ste in kar delate, še posebno za najbolj uboge in zapostavljene.

»Naj se vsi brez razlike imenujejo 'manjši bratje'«, bemo v Nepotrjenem vodilu.[1] S tem izrazom sveti Frančišek ne označuje nekaj, kar bi njegovi brati imeli na izbiro, ampak kaže na bistveni element vašega življenja in poslanstva.

V vašem načinu življenja pridevnik 'manjši' v resnici določa samostalniki 'brat' in tako vezi bratstva daje pravo in značilno naravo: ni isto, če rečemo 'brat' ali 'manjši brat'. Ko torej govorimo o bratstvu, moramo imeti v mislih ta tipični Frančiškov bratski odnos, ki od vas zahteva odnos 'manjših bratov'.

Kje je Frančišek dobil navdih za to, da je majhnost izbral za osnovni element vašega bratstva?[2]

Ker sta bila Jezus Kristus in evangelij temeljna izbira njegovega življenja, lahko z vso gotovostjo rečemo, da se je majhnost, čeprav mu ni manjkalo tudi asketskih in družbenih nagibov, rodila iz kontemplacije učlovečenja Božjega Sina, in je povzeta v podobi ponižanja človeka, ki postane majhen, podoben semenu. Isto logiko izražajo besede: »postal ubog, čeprav je bil bogat (prim. 2 Kor 8,9). To je logika 'slečenja', ki jo je Frančišek izpolnjeval dobesedno, ko se je »odrekel vsem zemeljskim dobrinam, do golote, da bi se popolnoma podaril Bogu ter bratom in sestram«.[3]

Frančiškovo življenje je zaznamovalo srečanje z ubogim Bogom, ki je v naši sredi navzoč v Jezusu iz Nazareta: v ponižni in skriti navzočnosti, ki jo Ubožec ljubi in premišljuje v učlovečenju, na križu in v evharistiji. Po drugi strani pa vemo, da je ena od evangeljskih podob, ki je najbolj navdušila Frančiška, umivanje nog pri zadnji večerji.[4]

Frančiškova majhnost je za vas kraj srečanja in občestva z Bogom, kraj srečanja in občestva z brati in z vsemi možmi in ženami ter ne nazadnje kraj srečanja in občestva s stvarstvom.

Majhnost kot kraj srečanja z Bogom

Majhnost na poseben način označuje vaš odnos z Bogom. Po svetem Frančišku človek nima ničesar svojega, razen greha, in je vreden le toliko, kot je vreden pred Bogom. Torej mora biti vaš odnos z Bogom kot odnos otroka: ponižen, zaupljiv in v zavedanju svoje grešnosti po zgledu cestnarja iz prilike o cestnarju in farizeju. Pazite se duhovnega napuha, farizejskega napuha, ki je najhujša oblika posvetnosti.

Za vašo duhovnost je značilno, da je duhovnost vračanja k Bogu. Vse dobro v nas, ki ga lahko izkazujemo, je božji dar, dar njega, ki je bil za svetega Frančiška »vse dobro, najvišje dobro«, [5] zato je treba vse vrniti »Najvišjemu, Vsemogočnemu, dobremu Gospodu«. [6] To storimo s čaščenjem, ki nas vodi iz nas samih k srečevanju in sprejemanju bližnjih v naše življenje.

Majhnost kot kraj srečanja z brati ter vsemi možmi in ženami

Majhnost živimo predvsem v odnosu z brati, ki nam jih je dal Bog.[7] Kako? Tako da se izogibamo vsakršnemu vzvišenemu ravnanju. Zato moramo izkoreniniti preprosto obsojanje drugih in grdo govorjenje o svojih bratih za njihovimi hrbti [8] – to je zapisano v Opominih! –, zavračati skušnjavo, da bi avtoriteto uporabljali za zatiranje drugih; izogibati se plačilu za svoje usluge in gledanju na druge, kot da nam dolgujejo, ter se odvracati od jeze in vznemirjanja, ko bo vaš brat grešil.[9]

Majhnost je izraz uboštva, ki ste ga izpovedali,[10] v negovanju duha ne prilaščanja v odnosih, v cenjenju pozitivnega v drugem kot daru, ki prihaja od Gospoda in v usmiljenem vodenju s strani ministrov, kot je sijajno zapisano v Pismu ministru[11], kjer Frančišek najbolje razlaga, kaj pomeni biti majhen v odnosu do bratov, ki so mu bili zaupani. Brez usmiljenja ni bratstva in ni majhnosti.

Potreba po izražanju bratstva v Kristusu vam zagotavlja, da bodo vaši medosebni odnosi sledili dinamiki ljubezni. Medtem ko vas pravica vodi k prepoznavanju pravic vsakega človeka, ljubezen te pravice presega in vas kliče k bratskemu občestvu, kajti niso pravice tiste, ki bi jih ljubili, ampak bratje, ki jih morate sprejemati s spoštovanjem, razumevanjem in usmiljenjem. Pomembni so bratje, ne strukture.

Majhnost morate živeti tudi v odnosu z vsemi možmi in ženami, ki jih srečate na potovanjih po svetu, pri čemer se morate zelo skrbno izogibati vzvišenosti, ki vas lahko od drugih oddalji. Sveti Frančišek je to zahtevo jasno izrazil v dveh poglavjih svojega Nepotrjenega vodila, kjer povezuje odločitev za življenje brez lastnine (sine proprio) z blagohotnim sprejemanjem vsakega človeka, vključno z življenjem z najbolj preziranimi, s tistimi, ki jih imamo za najslabše v naši družbi: »Kjerkoli so bratje ... naj se pazijo, da si ne bodo prilaščali nobenega kraja ali ga komu odrekli. In kdorkoli bi prišel k njim, prijatelj ali nasprotnik, tat ali razbojnik, vsakega naj prijazno sprejmejo.[12] In še: »Veseliti se morajo, kadar se mudijo med nizkotnimi in preziranimi osebami, med ubožnimi in slabotnimi, med bolniki in gobavci ter berači, ki ob poti prosijo vbogajme.« [13]

Frančiškove besede vas spodbujajo, da si kot bratstvo zastavljate naslednja vprašanja: kje smo? S kom smo? S kom smo v odnosu? Kdo so naši ljubljenci? Glede na to, da majhnost ne kliče le bratstva kot skupnost, ampak vsakega od članov, mora vsakdo izprašati svojo vest glede sloga svojega življenja, izdatkov, oblačil, glede tega, kaj ima za pomembno, glede lastne predanosti drugim, glede bega pred duhom prevelike skrbi zase in svoje bratstvo.

Ko opravljate neko dejavnost za 'najneznatnejše', izključene in najmanjše med nami, vas prosim, da tega ne počnete s piedestala vzvišenosti. Raje si predstavljajte, da z delom zanje le vračate, kar ste prejeli zastonj. Kot Frančišek opominja v Pismu celotnemu Redu: »Nič naj torej od svojega ne pridržite sebi.«[14] Pripravite prijazen in dostopen kraj, da bodo lahko vsi majhni vašega časa vstopili v vaše življenje: tisti, ki živijo na obrobju, možje in žene, ki živijo po ulicah, parkih in postajah, tisoči nezaposlenih, mladih in odraslih, mnogi bolniki, ki nimajo dostopa do prave oskrbe, mnogi zapuščeni starejši, zlorabljeni ženske, migranti, ki iščejo človeka vredno življenje in vsi tisti, ki živijo na robu preživetja brez dostojanstva in luči evangelija.

Odprite srca in sprejmite gobavce današnjega časa in ko boste spoznali, da je Gospod do nas usmiljen,[15] tudi vi bodite usmiljeni z njimi, tako je bil usmiljen vaš oče sveti Frančišek,[16] in se skupaj z njim učite biti »slabotni s slabotnimi in žalostni z žalostnimi.«[17] Vse to, kar nikakor ni nekaj nejasnega, govori o odno-

su med ljudmi, ki je tako globok, da bo spreminjal vaša srca in vas vodil, da boste z njimi delili njihovo usodo.

Majhnost kot kraj srečanja s stvarstvom

Za Frančiška Asiškega je bilo stvarjenje kot čudovita knjiga "v kateri nam govori Bog in po njej posreduje nekaj od svoje lepote in dobrote." [18] Stvarjenje je "kakor sestra, s katero si delimo življenje, in kakor lepa mati, ki nas sprejema v svoje naročje." [19]

Vemo, da se danes ta sestra in mati upira, ker slabo ravnamo z njo. Zaradi tega globalnega propadanja okolja vas kot sinove Ubožca prosim, da stopite v dialog z vsem stvarstvom, daste svoj glas slavljenu Stvarnika, in tako kot je to počel sveti Frančišek, še zlasti skrbite za to v premagovanju ekonomskega preračunavanja ali nerazumne romantike. Sodelujte v različnih pobudah v dobro našega skupnega doma in nikoli ne pozabite, kako tesno so povezani ubogi in šibkost planeta, gospodarstvo, razvoj, skrb za stvarstvo in izbira za uboge. [20]

Dragi bratje, ponavljam prošnjo svetega Frančiška: bodite majhni. Naj Bog ohrani vašo majhnost in skrbi zanjo.

Na vas kličem Gospodov blagoslov. Prosim, ne pozabite moliti zame.

Hvala lepa.

Papež Frančišek

[1] 6,3: FF 23.

[2] Prim. 1Cel 38: FF 386.

[3] Pismo škofu Assisija ob odprtju svetišča 'slečenja', 16. april 2017.

[4] Prim. Nepotrjeno vodilo, 6, 4: FF 23. Opomini 4, 2: FF 152.

[5] Hvalnica Bogu Najvišjemu, 3: FF 261.

[6] Sončna pesem, 1: FF 263.

[7] Prim. Oporoka, 14: FF 116.

[8] Prim. Opomini, 25: FF 174.

[9] Prim. prav tam, 11: FF 160.

[10] Prim. Potrjeno vodilo, 1, 1: FF 75; Opomini, 11: FF 160.

[11] Prim. FF 234-237.

[12] 7, 13-14; FF 26.

[13] 9,2 FF 30.

[14] 2,29: FF 221.

[15] Prim. 1 Cel 26: FF 363.

[16] Prim. Oporoka: FF 110-131.

[17] Legenda treh tovarišev, 59: FF 1470.

[18] Okrožnica Laudato.si, 12.

[19] Prav tam, 1.

[20] Prim. prav tam, 15-16.

OBVESTILA

■ BOŽIČNO-NOVOLETNO SREČANJE Z NAŠIMI STARŠI

2. januarja 2018 ob 10. uri bo v minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptujju srečanje staršev in sorodnikov naših patrov, bratov in bogoslovcev. Srečanje bomo začeli s skupno mašo, pri kateri bo mariborski nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikl DJ br. Vladimirju Rufinu Predikaki podelil diakonsko posvečenje. Skupno druženje bomo nadaljevali v refektoriju samostana.

■ SREČANJE PREDSTOJNIKOV S PROVINCIALNIM VODSTVOM

Srečanje bo 23. in 24. januarja 2018 v minoritskem samostanu bl. Antona M. Slomška v Olimju.

■ DAN POSVEČENEGA ŽIVLJENJA

2. februar 2018, praznik Jezusovega darovanja v templju, je na poseben način posvečen zahvali vesoljne Cerkev za dar Bogu posvečenega življenja. Povabljeni smo, da se skupaj z našimi škofi zahvaljujemo za dar redovništva: Celje – župnija bl. Antona M. Slomška ob 10. uri; Vipavski Križ – samostanska cerkev ob 11. uri; Maribor – župnija sv. Janeza Boska ob 15. uri; Turnišče – pri sestrah klarisah ob 11.30 uri in Ljubljana – župnija sv. Petra ob 15. uri.

■ PROVINCIALNI DAN bo 8. februarja 2018.

■ MINORITSKE DUHOVNE VAJE

V minoritskem samostanu bl. Antona M. Slomška v Olimju bodo duhovne vaje od 25. februarja 2018 do 2. marca 2018 in od 24. do 28. junija 2018. Voditelj bo p. Marjan Vogrin.

■ PERMANENTNA VZGOJA ZA BRATE bo 21. marca 2018 na Ptujju.

■ REDNI PROVINCIALNI KAPITELJ

Prvi del - od 22. do 26. aprila 2018 na Ptujju.

Drugi del - od 18. do 20. junija 2018 na Ptujju.

Duhovne vaje za ministrante

I. od 9. do 11. februarja 2018 (čas informativnih dnevov)

II. od 23. do 25. februarja 2018

Duhovne vaje Frančiškove mladine (FRAME)

od 2. do 4. marca 2018

ROMANJE MLADINE V ASSISI od 20. do 26. julija 2018.

Obiskali bomo in se zadrževali (nekoliko zaustavili) v krajih, ki jih je sv. Frančišek zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost pristno človeškega ... Prav tako bomo ob razmišljanjih, branju Božje besede, molitvi, skupnem bogoslužju, pogovorih, smehu in petju ob kitari pod asiškim zvezdicami izkušali resnično veselje. Skratka, idealna kraj in čas, da v tem tednu dni prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari.

Voditelja: **p. Danilo Holc**, tel.: 031 443 200, e pošta: danilo.holc@rkc.si in

p. Damjan Tikvič, tel.: 031 834 720, e pošta: damjan.tikvic@rkc.si.

Predviden dar romanja: 140 evrov.

PRIDI IN POGLEJ od 20. do 26. avgusta 2018

Romarski dom v Olimju tudi letos, **od 20. do 26. avgusta 2018**, odpira vrata fantom, ki bi radi od blizu spoznali redovno življenje minoritov – manjših bratov sv. Frančiška.

Mnogi fantje in samski možje srednjih let čutite veselje do duhovnega poklica, vendar se vam zdi ta življenjska pot pretežka in cilj nedosegljiv. Vendar ni tako, le nekaj poguma je potrebno in zaupanja v Božjo pomoč.

Bratje minoriti bi radi vsem, ki čutite v sebi duhovni poklic – duhovnika ali redovnega brata, to malo lučko, ki gori v vaših srcih, spremenili v jasno luč, v kateri boste spoznali, da je življenje z Bogom lepo in srečno. Z nami boste živeli, delali in molili.

Prijavite se lahko na telefon ali e-naslov:

p. Ernest: 031-242-675 e- pošta: ernest.benko@rkc.si

S KOLESOM OD SAMOSTANA DO SAMOSTANA od 27. do 29. avgusta 2018

Obiskali bomo nekaj samostanov in Marijine romarske cerkve, ki jih vodimo bratje minoriti. Pot nas bo vodila od Olimja preko Ptujске Gore, Haloz, Ptuja vse do Turnišča v Prekmurju. Seznanjali se bomo z življenjem bratov minoritov, sodelovali pri njihovi skupni molitvi, spoznavali prelepe konce naše čudovite domovine ...

Na poti se nam lahko s kolesom pridružite kjerkoli in nas lahko kadarkoli zapustite. Ob prijavi nas seznanite.

Namenjeno fantom med 17 in 35 letom.

Na dan bomo prevozili cca. 80 km.

PRIJAVE in INFORMACIJE:

p. Damjan Tikvič, tel.: 031-834-720, e pošta: damjan.tikvic@rkc.si

p. Emil Križan
1. 9. (70 let življenja)

p. Tarzicij Kolenko
29. 6. (50 let duhovništva)

p. Slavko Stermšek
29. 6. (40 let duhovništva)

p. Janez Žurman
4. 10. (50 let slovesnih zaobljub)

p. Anton Zajc
4. 10. (50 let slovesnih zaobljub)

p. Janez Kmetec
4. 10. (40 let slovesnih zaobljub)

IZ NAŠIH SAMOSTANOV

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla

»V Brezmadežni stvarjenje dosega vrhunec svoje popolnosti. Mati Božja je od vseh stvari Bogu najbolj podobna. Človekov cilj je, da postaja svojemu Stvarniku vedno bolj podoben,« je zapisal sv. Maksimiljan Kolbe. Ta cilj mora biti pred očmi še posebej vsakega redovnika. Koliko mi to uspeva, vem sam. Lahko pa povprašam sobrata v samostanu, ki mi bo to povedal »bolj realno«.

V našem samostanu se dogaja – kot v vsakem samostanu v tem predprazničnem času oz. proti koncu cerkvenega kot tudi civilnega leta. Veliko je povpraševanja sosednjih duhovnikov za pomoč za spovedovanje in svete maše (Destričnik, Laporje, Hajdina, Sela, Studenec na Dolenjskem, Dolič, Gorišnica ...). Z veseljem priskočimo na pomoč, kolikor kadrovska sestava bratstva in pastoralne obveznosti na Ptuj dopuščajo.

Trenutno smo številčno oslabljeni, saj je p. Janez Kmetec, župnik moderator ptujskih župnij, v ptujski bolnišnici in ga še naprej priporočamo v molitve. Tako je veliko njegovih skrbi in obveznosti »naloženo na ramena« kaplana p. Antona Borovnjaka – na mladih svet stoji. Seveda mu skupnost stoji ob strani – tudi z nasveti in konkretno pomočjo.

P. Jože Osvald korajžno in vztrajno obiskuje svoje »farane« v domu starejših in bolnišnici na Ptuj. Sveta maša, podeljevanje zakramentov in prijazna beseda starejšim in bolnim veliko pomeni. In hvaležni so ...

P. Marjan Cafuta skrbno »kaplanuje« v Dornavi in obiskuje znance v bližnji in daljni okolici. Lepo tudi skrbi, da se skupnost družijo, posebej ob večerih... Pripravljenost za pomoč je velika.

P. Janez Žurman – brez njega si v tem trenutku skoraj ne moremo predstavljati našega samostana. Zvesto odklepa in zaklepa cerkev in samostan, skrbi za čistilce in krasilce naše cerkve, obiskuje bolnike ob prvih petkih, vodi molitvene ure pred sveto mašo in za sveto mašo pripravi vse potrebno ...

P. Matei Sentes skrbno vodi pastoralo v župniji sv. Ožbalt in se zadnje čase osredotoča na vabilo novim

ministrantom. Vodi ekonomijo v samostanu in je tajnik ter definitor naše province ...

P. Andrej Feguš skrbi za pastoralo v Proštiji in daje velik poudarek delu z laiki in njihovem vključevanju v pastoralne aktivnosti. Trenutno se trudi za vse, kar je potrebno za vzpostavitev vrtca Montessori v župnijskih prostorih ...

P. Milan Kos, provincial in gvardijan, pa je tako ali tako vključen povsod in usmerja delo province, samostana in Zasebne glasbene šole. Hvala za njegovo pripravljenost pomagati, kjer je potrebno ...

Konec oktobra 2017 sem se vrnil s 7-mesečne misije na Kosovu. Hitro sem bil vključen v aktivnosti samostana in Vojaškega vikariata (VVIK). Pomagam, kolikor mi obveznosti znotraj Slovenske vojske dopuščajo, saj sva v Sloveniji dva katoliška vojaška kaplana (eden je na Kosovu) in trenutno pokrivamo tudi Slovensko policijo. V teh tednih je veliko slovesnosti na čast sv. Barbari (zavetnica artilercev in pirotehnikov) v Buttriu (Italija), Postojni

in Mariboru. Pa svete maše ob začetku svetega adventnega časa (Pivka, Novo mesto, Cerklje ob Krki, Pokljuka, Bohinjska Bela, Kranj, Murska Sobota ...) »Klasika« pa so naše božičnice – duhovno-kulturni program po vojašnicah v Sloveniji (15.–22. 12. 2017). Če bo vse potrebno glede najav in organizacije prevoza urejeno, bom božične praznike preživel 100 km zračne linije od Betlehema (»mir tako blizu (Betlehem), a hkrati tako daleč (Libanon, Sirija) ...«), v Libanonu s slovenskimi vojaki.

V preteklem obdobju bi izpostavil 3 posebne

dogodke v našem samostanu:

Koncert Karitas Ptujске in Završke dekanije (1. 12.). Teža logistike je bila na naši samostanski skupnosti; s pomočjo laikov smo, hvala Bogu, bili uspešni: obisk je bil lep, odzivi po koncertu tudi. Tudi dekanijsko srečanje Karitas nas še čaka (12. 12.).

Adventne delavnice – mladi skupaj s p. Antonom organizirajo in izvajajo delavnice izdelovanja adventnih vencev, voščilnic in piškotov (2., 9., 16. in 23. 12.) Pohvalno in vredno vzpodbude.

Procesija s svečami na praznik Brezmadežne (8. 12.) po samostanskem dvorišču, na katerega smo se pripravili s tridnevnicco.

Vsem nam želim, da bi še posebej v teh predprazničnih in prazničnih dneh hrepeneli in tudi kaj postorili za dosegajo cilja, da bi postajali svojemu Stvarniku vedno bolj podobni, kot nas je na začetku tega pisanja vzpodbujal sv. Maksimiljan Kolbe. Blagoslova in vsega dobrega v imenu »kloštrske« skupnosti.

p. Vito

Filialna hiša sv. Doroteje

Končno je nastopil »čas debelih krav«, gradiva kolikor hočeš. Skušal bom opisati najvažnejše dogodke iz Dornave.

Najprej naj omenim, da smo kurilno sezono letos začeli zelo zgodaj, to je 9. oktobra. V hiši nas je zeblo, otroke pri verouku tudi in sva se odločila, da prižgeva peč. Olje je drago, če pa te še zebe,

je neumno. Zavedava se, da bo letošnja kurilna sezona dolga in draga.

29. oktobra sva bila z br. Robijem povabljeni na otvoritev in blagoslov novega vrtca v Dornavi. Vrtec je popolnoma nov prizidek k osnovni šoli, z vsemi pripadajočimi prostori v in izven stavbe. Slovesnost je bila lepa, domača, brez strahu, vmešavanja ...

Po stari navadi gremo vsako leto ožji sodelavci, tj. Karitas, ŽPS in pevci s svojimi družinami kam na romanje. Letos se nismo mogli zediniti, kam, in je odločitev ostali na meni in br. Robiju. Odločila sva se, da gremo v Košake v Mariboru. Na pot smo krenili 5. novembra, ne da bi kdo, razen naju, vedel kam. Zanimivo je bilo ugibanje, kam gremo. Glede na smerokaz sta prišla v poštev celo Zagreb in Ljubljana. Šele pri železniški postaji v Mariboru so sodelavke Karitas pogruntale in rekle: »Pater, ali morda gremo v Košake?«

Župnik g. Ignacij Novak nas je lepo sprejel, pozdravili so nas zvonovi. Najprej smo zapeli litanije M. Božje, nato pa je besedo prevzel župnik Novak in jih nagovoril kot sodelavce župnika v župniji, opisal zgodovino nastajanja župnije in cerkve. Podrobno je opisal sedanje stanje in izrazil veliko hvaležnost vsem, ki so pomagali Košake reševati, tudi posamezne župnije. Nato smo šli v prostore župnije, kjer so naše gospodinje poskrbele za dobro malico, gospodarji pa za zlahtno kapljico. Druženje je trajalo nekaj ur. Manjkalo ni ne petja, iger in ne zdravega humorja. Gospod domači župnik je vse lepo spremljal in sodeloval. Nad novogradnjo in vsem dogajanjem so bili naši zelo navdušeni. Bogu hvala.

Martinova nedelja v Dornavi je nekaj posebnega, na to nedeljo blagoslovimo razna obnovitvena dela v cerkvi. Tudi letos ni bilo drugače. Letos je bil naš gost provincial p. Milan Kos. Pri obeh mašah nas je spodbujal k iskrenemu krščanskemu življenju po zgledu sv. Martina. Po pozni maši pa je blagoslovil naša prizadevanja za božjo hišo. Uvod v blagoslov sem naredil sam, in sicer sem se najprej zahvalil p. Milanu Kosu za mašno daritev

in nagovor. Ker pa je on tudi naš gvardijan, sem se mu zahvalil za dar naši skupnosti za poplačilo raznih dolgov. Sledil je opis našega letošnjega dela, in sicer: »Na seji ŽPS, ki je bila 5. junija 2017, smo sklenili, da obnovimo svetilna telesa in nabavimo novi lesteneč za cerkveno ladjo. Prejšnjega pa prestavimo v prezbiterij. Spremenili in obnovili smo tudi lesteneč v kapeli. Novi lesteneč nam je izdelalo podjetje PIRNAT svetila iz Ljubljane. Lesteneč so financirali sami verniki, saj je bilo 37 botrov, ki so darovali 100 ali več evrov in 25 ostalih dobrotnikov.

Obnovo svetilnih teles in vseh luči je prevzel domačin g. Roman Zemljarič s svojim podjetjem ZEROX. Pri tem delu nam je veliko pomagala Občina Dornava, predvsem pri nočni razsvetljavi zunanosti cerkve.

Ko smo to končali, pa smo se zavedali, da je potrebno cerkev tudi prepleskati, da bo zasijala v vsej svoji lepoti. Na hitro smo ustanovili komisijo, ki so jo sestavljali: oba ključarja, to je g. Krajnc in g. Zagoršek, ga. Slavica Bratuša, g. Viktor Gojkovič, višji restavrator in obnovitelj nešteti cerkva in gradov, obrtnik g. Franjo Tolič in jaz. Nekajkrat smo prehodili notranjost in zunanost cerkve in prišli do naslednjega sklepa: notranjost cerkve je treba v celoti prepleskati, zvonik tudi in severno stran cerkve. Delo smo zaupali pleskarju Toliču. Pri pripravi cerkve za beljenje in pozneje pri ponovnem nameščanju opreme so nam pomagali

gasilci iz Mezgovca, Dornave in Sp. Velovleka. Ne smem pa pozabiti naših čistilk, ki so bile vztrajne in goreče. Istočasno smo za menjali podstavke za vse klopi v ladji. G. Janko Polj nam je na novo tlakoval pot do zakristije, g. Hanželič pa napravil kovinski jašek za plato pred cerkvijo.

Novi kip Medjugorske M. Božje (Brezmadežne) nam je podarila gospa Marija Brozko, domačinka iz Dornave, ki sedaj živi v Lenartu v Slovenskih goricah.

Cerkev je naš skupni dom in dom našega Boga. Lahko rečemo: iz tabernaklja nas gleda Jezus, ki je sv. Cerkev ustanovil. Z oltarjev in sten nas opazujejo svetniki. Opazuje nas sv. Doroteja, naša zavetnica in nebeška Mati Marija. Vsi so naši priprošnjiki. Križev pot na stenah nam predstavlja Kristusovo trpljenje in smrt, ko nas je odrešil.«

P. provincial je to vse skupaj blagoslovil, zunaj cerkve pa je blagoslovil tudi novo vino. Veselje in druženje je trajalo dolgo, tako da smo duhovniki prej odšli na kosilo na Hajdino. Bogu, p. provincialu in vsem dobrim ljudem HVALA za vse storjeno in prineseno.

Na zadnjo nedeljo v cerkvenem letu, to je na nedeljo Kristusa Kralja vesoljstva, pa imamo v Dornavi srečanje zakoncev jubilentov. Devet parov se je odzvalo na naše povabilo. Pred cerkvenimi vrati so dobili naprsni nagelj. Sledila je maša, pri kateri so zakonci obnovili obljube drug drugemu, pred vsemogočnim Bogom in verniki. Sledilo je skupno kosilo v župnišču. Tokrat je bilo vzdušje enkratno, veliko petja in raznih šal. Razšli so se z obljubo, da se še vidimo.

Povsod se vidi, da se približujejo prazniki rojstva Božjega Sina. Eni delajo adventne vence, drugi darila za bolnike, otroci imajo adventne delavnice ...

Pridite si pogledat obnovljeno cerkev in naju obiščite. Pozdrav vsem in pristrčna voščila za praznike, brata iz Dornave.

p. Emil Križan

Minoritski samostan sv. Frančiška

V Piranu bo počasi minilo 500 let, odkar je Vitore Carpaccio, slikar iz Benetk, naslikal za minoritsko cerkev sv. Frančiška znamenito sliko Marija z otrokom in svetniki. To se je zgodilo 1518. leta, ko je bila cerkev stara šele 200 let. Posvečena je bila leta 1318. To pomeni, da bomo (bodo) naslednje leto ponovno praznovali 700-letnico posvetitve cerkve.

Skupaj z občino Piran smo 4. oktobra 2017 zvečer ob 18. uri v cerkvi sv. Frančiška Asiškega razglasili tako imenovano Carpacciove leto v Piranu, ki ga bomo (bodo) zaključili naslednje leto, prav tako 4. oktobra.

Slovesnost v cerkvi je vodil koprski škof, dr. Jurij Bizjak. Od povabljenih gostov je bil prisoten tudi naš provincialni minister, p. Milan Kos. Slovesnosti se ni mogel udeležiti padovanski provincialni minister p. Giovanni Voltan, ki je bil na obisku bratov v tujini. Pri bogoslužju je prepeval portoroški zbor, pri otvoritvi Carpacciovega leta pa vokalna skupina Minutie, pod vodstvom prof. Roberta Feguša. Pri otvoritvi je zbrane nagovoril tudi piranski župan, dr. Peter Bossman.

Po vsem tem dogajanju smo bili postreženi v križnem hodniku s strani cateringa Vivo iz Ljubljane, ki so tudi naši sponzorji v tem Carpacciovem letu. Pri tem dogajanju – praznovanju Carpacciove slike sodelujejo vse glavne institucije iz Pirana. Na seznamu imamo z institucijami vred 20 deležnikov. Glavna pokroviteljja tega praznovanja sta občina Piran in minoritski samostan sv. Frančiška.

Kot vam je znano, je slika še vedno pri naših patrih v Padovi. Razstavljen je v njihovem muzeju Antonianumu, s pripisom spodaj, da pripada Piranu.

Z vodstvom padovanske province smo ponovno začeli pogovore, da bi se slika vrnila v Piran. S strani vodstva padovanske province ni več nobenih zadržkov, da bi se to uredilo. Če bo prišlo do težav glede vrnitve slike, bo to s strani italijanske države. Imamo srečo, da je slika v privatni lasti in da je bila redovnikom v Padovi že vrnjena leta 1943, ko je še divjala vojna. Za vrnitev slike smo ustanovili majhno skupino tako imenovanih »pogajalcev«. Duša vsega je, poleg samostana, naša piranska umetnica, ga. Mira Ličen Krmpotič z veliko pomočjo ge. Daniele Tomšič, ravnateljice na Zavodu (ZVKDS) v Piranu. Pripravila je vso dokumentacijo, s katero bo odšel na ministrstvo za kulturo v Rim v januarju 2018 sam provincialni minister padovanske province, p. Giovanni Voltan. Če ne bo prišlo do vrnitve slike, bomo zaprosili, da slika ob zaključku jubilejnega leta pride vsaj na razstavo.

Praznovanje je tako zastavljeno, da bo vsaki mesec kakšna prireditev. Do sedaj je bilo slovesno odprtje jubileja, 4. oktobra 2017, v cerkvi sv. Frančiška Asiškega. Na prostor stene, kjer je nekoč stala slika, smo projicirali posnetek te umetnine. To bomo ponovili večkrat, naslednjič je predvideno že ob prazniku Brezmedežne pri večerni sv. maši in ob večjih dogodkih prihodnjega leta.

19. novembra 2017 in naslednje dni je bilo organizirano romanje pevskega zbora Georgios župnije sv. Jurija v Padovo na ogled slike v muzeju Antonianumu. Pot so nadaljevali v Assisi, kjer jih je po Frančiškovih poteh vodil naš p. Janez Šamperl. V Primorskih novicah je v petek, 27. oktobra 2017, izšel dolgi članek izpod peresa prof. Jožeta Hočvarja z naslovom: Zapišemo Carpacciova ali Carpacciova slika?

Mestna knjižnica Piran je 30. 11. 2017 organizirala predavanje prof. dr. Ane Sonje Hoyer z naslovom: V Italiji zadržane umetnine iz Kopra, Izole

in Pirana. Na predavanju je bil naš prov. minister, p. Milan Kos, ki je zbrane tudi nagovoril.

27. 11. 2017 je bilo v Padovi organizirano fotografiranje slike Marija z otrokom in svetniki. Tam so bili naš uradni fotograf Ubald Trnkoczy z ženo Mirjam in go. Miro Ličen Krmpotič. Slike bomo rabili za razstavo detajlov Carpaccieve slike, ki jo bomo postavili v mesecu februarju 2018 in bo na ogled vse leto.

Društvo Anbot bo 17. 12. 2017 ob otvoritvi razstave jaslic po piranskih cerkvah v križnem hodniku uprizorilo žive jaslice s postavitvijo figur Alojzije Ulman v prostor samostanske pinakoteke.

Omenim naj le večje zadeve, ki bodo glede praznovanja Carpaccievega leta predvidene v naslednjem letu. V mesecu juniju bo odprta razstava slik minoritskega samostana iz depoja Pomorskega muzeja Sergej Mašera iz Pirana v nekdanji cerkvi sv. Katarine Aleksandrijske vse do znanstvenega simpozija, ki bo v začetku decembra 2018. Na Antonovo pričakujemo mariborskega nadškofa msgr. Alojzija Cvikla. Vrhunec cerkvenega praznovanja bo 4. 10. 2018, ko bo praznovanje 700. obletnice posvetitve cerkve. Vse to se bo končalo potem v decembru 2018, ko bo že prej omenjeni znanstveni simpozij. Pripravljamo knjižico vseh prireditev, ki vam jo bomo poslali v vednost. Upamo, da se boste kakšne slovesnosti mogli udeležiti.

Sedaj pa še naše novice. Naj ne pozabim na pokal Frater, ki bo naslednje leto zaznamovan s Carpacciem. Ribiško društvo Oradela je tudi med sponzorji Carpaccievega leta, pa bo prav, da se že sedaj prijavite na ribiški pokal Frater, ki bo 21. februarja 2018, da bi tako ujeli čim več rib. Obeta se velik dogodek, saj je udeležbo najavil celo apostolski nuncij iz Ljubljane. To bo pravi spektakel.

Kar se tiče ribolova, je letošnje leto za našega p. Marjana Vogrina nadvse uspešno. Na državnem klubskem prvenstvu je tekmoval v ekipi društva Oradela, kjer so zasedli tretje mesto. Iskreno čestitamo!

Med važnimi novicami je tudi ta, da se je naš brat Franc Svetličič nadvse zadovoljen vrnil iz romanja

po Sveti deželi. Pred odhodom je imel kar velike pomisleke, kako bo vse to prestal, pa se je izkazalo, da ni bilo tako hudo. Po vrnitvi br. Franca s tega romanja sva bila s p. Marjanom deležna na samostanskem kapitulju natančnega opisa dogodkov enotedenskega romanja, ki je potekalo od 19. do 26. septembra 2018. Po kratkem oddihu od romanja po Sv. deželi je brat Franc Svetličič odšel še na krajši jesenski dopust, ki ga je preživel v Olimju in pri svojih domačih.

Duh Assisija smo tudi letos 27. oktobra nadvse slovesno praznovali skupaj s škofom Jurijem iz Kopra. To je bilo že 30. zapovrstjo.

Tudi letos so bili v novembru Monaldovi dnevi v Kopru. Blaženi Monald je obiskal Piran v nedeljo, 12. novembra 2017, zjutraj ob 8. uri. Po maši pa so relikvije odpeljali še v župnijo Dekani in potem nazaj v Trst.

V našem samostanu je 2. 12. 2017 potekal že IX. volilni kapitelj PB OFS Koper. Več o tem boste prebrali v reviji Brat Frančišek.

P. Slavko Stermšek kar redno obiskuje bolnico v Izoli. Pred nekaj meseci je odstranil sivo mreno na desnem očesu, sedaj čaka na operacijo levega očesa. Moral je tudi na operacijo ožilja na desni nogi, to je bilo 23. novembra 2017. V januarju 2018 bo še poseg na levi nogi in potem upa, da bo nekaj časa imel mir pred belimi plašči. Ostala brata se kar dobro držita, kar se tiče zdravja. Duhovne vaje smo opravili vsi trije. Dva v Olimju, eden pa zasebno v avstrijskih Kortah.

Tudi vizitacijo provinciala p. Milana Kosa, ki je bila 29. in 30. novembra 2017, smo srečno pre-

stali. Bogu hvala!

V samostanu obnavljamo zakristijo, kar vam je že znano. Dela potekajo zelo počasi, še posebej sedaj, ko so prišli na delo »skalpelčkarji«, ki odkrivajo poslikavo na stropu. Računamo, da bo do velike noči vse končano. Tako kot pa sedaj kaže, bomo veseli, če se bo to zgodilo v juniju prihodnjega leta.

Začeli smo tudi z odkopom zemlje ob samostanu, ki meji na naš zelenjavni vrt. Ta del zidu moramo od zunaj zaščititi, da prekinemo z vlago, ki se pojavlja znotraj samostanskih sob. Delo gre počasi, saj je celoten vrt eno samo nasutje, pa se zemlja vedno sesuva na odkopani del. Sedaj so se delavci končno ogradili z deskami, da imajo mir pri delu. Še huje bo, ko bomo (bodo) pristopili bratje in Občina k sanaciji podpornega zidu, ki podpira cesto na Vrtni ulici, kjer stanuje nekdanji minister za zdravje, g. Borut Miklavčič. Sva že govorila, da bo treba na Občino in da se začne sanacija zidu, ki podpira cesto in zgornje stavbe. Toliko o gradbenih delih.

Tridnevno pripravo na praznik Brezmadežne in sam praznik smo zaupali p. Francu Murku, gvardijanu iz Olimja. Obisk ni najboljši, so pa bogate misli patra Franca Murka zelo spodbudne za vse prisotne.

Sosednji župniki že prosijo za božično spoved in maševanje ob polnočnicah. S p. Marjanom Vogri- nom bova pomagala kar v petih župnijah.

Zima je prišla tudi na primorsko. Res je, da nimamo snega, imeli pa smo močno burjo in veliko dežja. Tudi danes, ko to pišem, zunaj dežuje in rahlo pihlja. Je pač tako: vroče poletje in ostra

zima, pa se vsaj malo izenači. Voščimo vam vesele božične in novoletne praznike.

p. Slavko Stermšek
gvardijan

Minoritski samostan sv. Vida

Vsi iz naše samostanske skupnosti pri sv. Vidu pri Ptujju vas vse najprej lepo pozdravljamo. Takoj povemo, da smo v času nastajanja našega »prispevka« zdesetkani – p. Janez je namreč na misijonu v Novi Gorici, ostala dva pa zanj, za uspeh misijona in za naše domače misijonarjenje pridno moliva in na vso delo kličeva božji blagoslov.

Naše domače misijonarjenje se je pred par meseci razširilo. Ker sem avtor pričujočega »prispevka« že nekaj o tem napisal v občinsko glasilo, to preprosto prenesem in se glasi takole:

Sprememba v župniji sv. Andraža v Leskovcu
Pred nekaj meseci – natančneje 8. sept. (na male maše dan) sem podpisani zamenjal dolgoletnega župnika g. Edvarda Vajda in tako sprejel v oskrbo leskovško župnijo. Mariborski nadškof je pred sleherno takšno spremembo/zamenjavo v velikih težavah, ker duhovnih poklicev preprosto ni več dovolj. Nekdanji leskovški župnik – relativno mlad in zdrav človek - je tako sprejel kar tri župnije na Koroškem, leskovško pa smo sprejeli videmski patri minoriti. Takšna je bila nadškofova želja in prošnja. Na zunaj nobene večje spremembe, ker pa župnijo sestavljajo številni posamezni farani, ki so živeli v lepem osebnem in prijateljskem odnosu z gospodom Edijem, pa je sprememba vendarle bila. Toda življenje se nadaljuje in gre naprej, tudi ko se kdaj znajdemo pred veliko večjimi izzivi in preizkušnjami. Kadar človek zaupa in kadar – kot v tem primeru – spremembe prepusti božji previdnosti, se sprememba izkaže kot blagoslov za nadaljnje življenje – bodisi posameznika, bodisi skupnosti. Vso »leskovško zgodbo« pa hkrati blaži dejstvo, da smo vsi »udeleženi« spremembo tako tudi razumeli in sprejeli: najprej bivši župnik, potem aktualni in

nenazadnje farani sami.

Z novim elanom si prizadevamo za to, da bi se župnijsko življenje nadaljevalo. Najbolj vidna sprememba pa je vendarle ta, da kot župnik živim v samostanski skupnosti na Vidmu, zato se pogosto srečujemo na relaciji: Leskovec-Videm-Sela. Kljub temu je pri sv. Andražu za vse tako poskrbljeno, da župnija ostaja kraj našega medsebojnega srečevanja in srečevanja z Gospodom.

Z hvaležnostjo povem, da zato, ker sem se srečal s farani – pripravljenimi pomagati in sprejeti skrbi za čisto konkretna vsakdanja opravila. Tudi kot novi župnik sem tako sprejet, da ima »leskovški Gospodov vinograd«, kakor prej tako tudi slej, vse pogoje za to, da obrodi dobre sadove. Hvala Bogu in vsem, ki želimo »stati inu obstati«.

Vrnimo se na Videm! Dolgo je zorela zamisel in želja, da bi obnovili notranjost naše cerkve sv. Vida. Glede tega povzemam zapiske župnika moderatorja p. Tarzicija. Ko je Francišek po mladostnih preizkušnjah iskal svojo pot v življenje, je pred ikono križa v cerkvi sv. Damijana zaslišal glas: »Francišek, popravi mojo cerkev.« Lotil se je dela in skupaj s svojimi prijatelji začel obnavljati razpadajočo cerkev. Tudi mi smo iz leta v leto ugotavljali, da je vidovska cerkev daleč naokrog v najslabšem stanju. Notranjost je namreč napadla vlaga, tako da je omet in belež ponekod že odpadal. Na GSu in ŽPSu smo se odločili, da pristopimo k obnovi notranjščine naše cerkve.

Več kot 50 let cerkev ni imela krstilnika. Pred učilnico na samostanskem dvorišču smo našli del krstilnika – kamnito čašo iz plemenitega pohorskega marmorja. Akademik Viktor Gojkovič jo je lepo obnovil in dodal podstavek iz kararskega marmorja. Vgradili smo ga v nišo, kjer so bila nekoč stranska vrata.

Vlaga je bila stalni problem naše cerkve. Odbili smo omet v višini 2 m in ga nadomestili s sušilnim ometom Chemo Puconci. Nekaj mesecev bomo počakali in okrog velike noči sledi oplesk notranjosti cerkve. Električna napeljava, stikala, svetlobna telesa ... kar je pač povezano z elektrifikacijo objekta, smo posodobili in naj služi svojemu namenu. Cerkevne klopi, stare že 50 let (izdelane za časa župnikovanja p. Danijela Tomšiča), so tudi potrebne obnove. Namestili bomo nove — hrastove klečalnike, ki bodo »na dvig« in zamenjali stari pod klopmi z novim. Križev pot, delo priznanega ptujskega slikarja Mežana, bo po obnovi razporejen po cerkvi, kot je bil nekoč. Sedanja galerijska razporeditev ni primerna, ker tako ni poti, kadar križev pot molimo od postaje do postaje. Tudi notranjščina najbolj svetega prostora v cerkvi – tabernaklja – je potrebna obnove; prav tako antependij (podstavek glavnega oltarja).

Glavnina stroškov obnove bo na ramenih župnije. Veliko smo razmišljali o tem, kako denar, ki ga je dovolj, od faranov naprositi. Upamo, da ga nekako le bomo, tudi občina je »primaknila« svoj delež in bomo potem že kako projekt pripeljali do konca.

Bliža se čas, ko bo provinca zopet sedla za mizo

in na provincialnem kapitlju zastavila naše življenje in delo za naslednje obdobje. Rado se zgodi, da »tik pred zdajci« kaj postorimo na materialnem področju, ker namreč nismo dovolj krepostni, da bi se mogli ozirati nazaj in Bogu in sodelavcem biti hvaležni s tem, kar smo naredili na duhovnem področju.

Mera še ni polna in se bomo tako v spomladanskem času lotili tudi obnove fasade na selski podružnici. Že prej je bila načrtovana, vendar je tudi pri nas tako, da tisti, ki prej pride in ki je močnejši, pač prej melje. Sicer pa je tako, da je dela – tako pastoralnega kakor obnovitvenega za vse dovolj. Bog daj, da bi ga dokončali in na koncu rekli: »dober boj sem dobojeval, tek dokončal in vero ohranil ...«

Ob vsem navedenem nismo pozabili na adventni čas in na pripravo na božič. Velik poudarek dajemo božični devetdnevnici, ki jo razumemo kot duhovno obnovo in najprimernejšo pripravo na obhajanje božične skrivnosti za obe župniji. Občestvena priprava zelo lepo podžiga tudi tisto po družinah in kaj si lahko bolj želimo, kot prav to, da bi se naše družine (samostanske in vse tiste po naših župnijah) lepo pripravile na doživeto obhajanje božične skrivnosti.

Tudi vsem vam – bralcem Sporočil to želimo. Voščimo vam blagoslovljen božič in vse dobro v prihajajočem letu.

za videmsko skupnost:
p. Jože Petek

Lep pozdrav iz Vidma. Potem, ko smo prevzeli župnijo sv. Andraža v Leskovcu se je življenje za malenkost spremenilo. Najbolj za p. Jožeta, ki je pogumno zaoral na leskovski njivi. Drugače pa bi vam rad opisal dogajanje na Vidmu od septembra do zdaj.

Od 11. 9. do 16. 9. sem imel veliko čast, da sem poromal s ptujskogorsko Marijo v Španijo. Bilo je zelo lepo, verjetno pa bo kaj več o tem napisal p. Martin Gašparič, ki me je tudi povabil.

V začetku oktobra je imela OŠ Videm pri nas šolski in medobčinski kros za šolarje. Dva dni je

bilo zelo živahno. Z novim ravnateljem dobro sodelujemo in tako se vsako leto spomni in pri nas organizira kros, ker je od samostana mimo parka sv. Frančiška in med njivami zelo zanimiva pot.

V ponedeljek 9. oktobra smo začeli z deli v naši župnijski cerkvi sv. Vida. Do zdaj se je že veliko naredilo. Najprej smo s pomočjo Toličevih ljudi in domačinov do 2. metrov odbili omete zaradi vlage, nanесли sušilni omet, napravljena je že nova omara za elektrifikacijo cerkve, kompletno pleskanje notranjosti cerkve sledi po novem letu, postavljen pa je že novi krstni kamen. Vmes pa se bodo obnovile še klopi.

V četrtek 12. oktobra sem se peljal z mladimi na Ritem srca v Ljubljano. Vsak prvi petek imamo redna slavljenja, ko pride kar nekaj ljudi, med drugimi igra tudi glasbena skupina Veselje, to je skupina treh učiteljev in prijateljev iz Radenc, Ljutomera in Benedikta. Uspelo nam je ustanoviti novi otroški pevski zbor, v katerem zaenkrat poje 17 otrok. Dolga leta smo vabili, sedaj pa se je nekaj premaknilo v njih.

V soboto 21. oktobra smo imeli srečanje ministrantov iz Sel in Vidma na Selah. Malo pogovora, nogomet in pizza za konec. To je že drugo takšno srečanje v dveh letih. Smo zadovoljni, tako da mislimo v tem stilu nadaljevati.

V tem času je bilo kar nekaj martinovanj, tako smo bili patri povabljeni, da opravimo blagoslove mladega vina. Bogu hvala se vedno manj vtikuje v te blagoslove oz. krste »škof«, tako je nekoliko lepše.

Zelo razgiban je bil november. Med drugimi stvarmi bi rad omenil srečanje zakoncev jubilaritov v nedeljo 12. novembra. Zlata jubilarita sta bila tudi župan in njegova žena, tako da je bilo še posebej slovesno. V četrtek 16. in v petek 17. novembra smo imeli vizitacijo p. provinciala Milana Kosa. V petek, 17. in v soboto 18. novembra pa smo imeli seminar duhovnosti. Med nami je bila Barica Deanović iz Slavonskega Broda in nas je navduševala za Jezusa.

Ta dan so se nam pridružili ptujski skavti, ki

so pri nas prespali in v nedeljo sodelovali pri 10. maši. Takrat je pel tudi otroški pevski zbor. Bilo je zelo lepo.

V nedeljo 19. novembra pa sem skupaj z Jernejem, Jožetom in Renato (pridno sodelujejo v župniji) potoval v Rim, kjer sem imel srečanje minoritskih umetnikov skupaj s p. generalom Markom.

Z osmimi mladimi sem bil v tudi na srečanju mladih pri Trojici, ki ga je organiziral p. Damjan Tikvič. Imeli smo se lepo.

V nedeljo 3. decembra smo imeli v Leskovcu žegnanje. Prvo žegnanje, odkar je p. Jože prevzel župnijo. Za koliko let, pa ne vemo, bo kapitelj povedal.

V torek 5. decembra smo imeli miklavževanje na Vidmu in na Selah. Ob 16. uri sv. Maša, pri kateri je pel otroški pevski zbor, potem pa igrice Frančkovih otrok in obdaritev otrok.

Sedaj sva s p. Danilom Holcem na misijonu v Kostanjevici pri Novi Gorici od koder vas prav lepo pozdravljam. Bog vas živi!

Kakšne dodatne slike in obvestila iz župnije pa po novem lahko pogledate tudi na facebook stran župnije sv. Vida.

p. Janez Ferlež

Minoritski samostan Svete Trojice

Dragi bralci Sporočil, ko pišem tole pisanje, na radijskih postajah že vrtijo pesem »Sneg je, glej zunaj sneg je ...« Tudi pri nas je že belo. Bomo videli, kako dolgo bo trajalo ...

Od zadnjega pisanja iz naše hiše se je zgodilo marsikaj, zaključili smo z obnovitvenimi deli v samostanu. Za na konec je čakala klavzura, torej naše sobe. Sedaj, ko so zadnji mojstri šli iz hiše, imamo tudi bratje spodobno urejene »zasebne« prostore.

Na praznik vtisnjenja ran sv. Frančišku, ki je letos padel na nedeljo, smo začeli z novim veroučnim letom, nato smo obhajali praznik

serafskega očeta Frančiška in skozi ves oktober vabili farane k skupni molitvi rožnega venca ter kot župnija poromali v Gornjo Savinsko dolino k Mariji Zvezdi in v Gornji grad, kjer so njega dni imeli letno rezidenco ljubljanski škofje.

Ko smo ob koncu obnovitvenih del končali z ribanjem hiše za mojstri, se je ribalo zelje, posebej patru Benjaminu na veselje. Imamo pravo domače, ročno ribano, na noge tlačeno in pod budnim očesom kisano zelje. Lahko pridete probat, priporočeno, imeti kakšno klobaso s seboj (dar za tlačitelja zelja).

Skozi november smo vestno molili za pokojne in se jih pobožno ter s hvaležnostjo spominjali. Na zahvalno nedeljo je p. Andrej blagoslovil sod vina, ki so ga vinogradniki Turističnega društva prinesli v cerkev. Nato pa je imel še dva blagoslova na »podružnicah«, enega na domačiji pri Pajnkierju; in na sam praznik sv. Martina pri Vaupotičevih. Pater Damjan je medtem že začel s programi v domu duhovnih vaj. Te dni je nekaj premora, tako da lahko priskoči na pomoč sosednim duhovnikom, nato pa sledijo skupine birmancev vse tja do maja. Medtem p. Andrej na svoj način vzgaja in skrbi za duhovno rast ptujskih skavtov. V novembru, ko so imeli jesenske tabore, jih je obiskoval, jim lomil drobtinice Božje besede in natakal mleka Bi-Pi-jevih misli. Pater Benjamin pa je ta čas pridno obiskoval bolnike, jim delil tolažbe in jih opogumljal s svetimi zakramenti. Po potrebi pa priskočil na pomoč sosednjim župnikom za kakšno sv. mašo, posebej radi ga vidijo v Stopercah, kjer je bil svoje dni g. župnik.

Pred začetkom adventa so člani Turističnega društva pred trojiško katedralo postavili velikanski adventni venec, ki sedaj kakor svetilnik vsako nedeljo z več luči kaže, kjer bo rojeno božično Dete in kje se vsak dan po duhovnikovih rokah to isto Dete spušča na oltar in prihaja med nas v sv. evharistiji. Ker smo bili »dobri« nas je obiskal tudi sv. Miklavž, ki je tokrat otroke nagovoril kar pri nedeljski sv. maši, jih pohvalil in povabil

naj še večkrat pripeljejo svoje starše v cerkev. Sv. Miklavžu je sledil sv. Ambrož, na čigar god smo letos gostili čebelarje, ki so po maši z nami delili svoj pridelek; poleg medice za zdravje smo si na domač kruh namazali maslo in med ter tako po večerni maši obhajali »slovenski« zajtrk.

Tako je tudi december zdrsel skozi, zato že odštevamo dneve in ure do rojstnega dne Njega, ki si (tudi) letos ne želi posebnega darila, ampak je (in želi biti) On sam darilo nam.

Dragi bratje in drugi bralci Sporočil, želim vam, da bi svoja srca in »štale« v njih, dobro pripravili na sprejem »Darila, ki prihaja«.

Miren advent in blagoslovljen božič želim vsem!

goren'c v Halozah

Minoritski samostan Matere Božje

Mir in dobro želimo bratje s Ptujске Gore vam bratje in vsem, ki boste prebiral naša Sporočila. Hm, nekaj kar še ne veste, bi vam naj napisal. Toda kaj? Bom kar začel. Morda se bo le kaj našlo. Čeprav smo bolj v Halozah kot pa ne, je tudi k nam prispela jesen, ki se počasi preveša v zimo. Tako nam govorijo temperature, kratki dnevi in koledar, če vanj pogledamo.

Mislím, da ste zapazili, da smo bili zelo pridni in smo se udeležili v polnem številu dneva trajne vzgoje. S tem smo pokazali, da cenimo predavatelja, ki nam je govoril na tem dnevu. Kako bi ga pa ne: naš gvardijan je. Z našo udeležbo smo povedali, da nismo preslišali našega provincialnega ministra, ki nam je naročil, naj bomo vsi prisotni. Ker nam pokorščina nekaj pomeni, smo bili tam. Še en razlog je bil, da smo bili v polnem številu, in to je godovanje našega sobrata Martina. Kaj se je dogajalo na dnevu trajne vzgoje, pa vemo vsi razen kakšne izjeme.

To jesen je v našo provinco zavel vizitacijski veter. Mi smo sicer navajeni na veter, ki žvižga okoli naših vogalov. Danes zjutraj sem z napravo za merjenje

hitrosti vetra ujel sunek hitrosti čez osemdeset kilometrov na uro. Bi vas povabil, da se prepričate, a je veter zgubil na moči. Z tem sem želel povedati, da se nismo prestrašili vizitacijskega vetra. Resno smo se pripravili in bratsko sprejeli provincialnega ministra. Moram povedati, da je bil njegov »adventus« bratski, miroljuben, prežet z ljubeznijo in predan resnici in pravičnosti. Ekonoma na gori pa je dan pred vizitacijo mučilo. Manjkal mu je denar. Knjige so govorile eno, a kasa pa drugo. Ko je že vse svoje sposobnosti izkoristil, bil vznemirjen, je pogledal tja v kot in tam zagledal drobiž, ki še ni bil vračunan. Zamislite si, kako mu je odleglo.

Z našim novim postulantom Benjaminom se ponašamo tudi mi Gorčani. Naša pomoč v starševski župniji je prav gotovo botrovala, da ga je župnik usmeril k našemu provincialnemu ministru. Naše veselje je dvojno.

Z septembrom se romarsko dogajanje na gori Milosti umiri. Da bi se čisto ne umirilo, smo si dejali, da sklenemo na Gori jubilej Fatimskih prikazanj. Zdelo se nam je normalno, če smo začeli slovesno to leto, da ga tudi sklenemo. Dali smo namig škofu, da bi to bil metropolitanski sklep fatimskega jubilejnega leta. In tako smo 13. oktobra imeli slovesnost v cerkvi in procesijo s fatimsko Marijo po ustaljeni poti. Res ni bilo toliko ljudi kot na predvečer Velike maše, a je bilo zadovoljivo število marijinih častilcev. Procesija je bila lepo ozvočena, čeprav dva zvočnika nista delovala zaradi ene dotrajane linije.

Meseca oktobra, ker je bil lep, je bila naša cerkev lepo obiskana. Vedno znova se je kdo po romarski poti vzpenjal do svetišča. Bili so turisti, a je bilo med njimi tudi veliko tistih, ki so si prišli v svetišče osmišljat in razsvetljevati svojo življenjsko pot ter se priporočati Mariji v varstvo.

Romarji s ptujskogorsko Marijo v Španijo so imeli srečanje 20. oktobra zvečer z zahvalno mašo, ki jo je daroval naš škof. Po maši so se zbrali v naši jedilnici, se pogovorili, si pripovedovali doživetja s skupne poti. Najbolj so se čudili, kako je bilo to mogoče, da jih je romarica, naša Magda, hranila štiri dni, če pa je bilo računano samo za dva dni. Spominjali so

tudi obiskovanja knjižnice in dobrih starih knjig. Beri vina in šmarnice. Tudi tokrat jim je okrepčilo pripravila romarica, naša Magda. Skupaj s škofom jim je bilo lepo pri nas, zato se jim ni nikamor mudilo. To je znamenje, da sta jih romanje in Marija med njimi povezala.

Naš kateheti pridno poučujejo verouk. S potrpljenjem in zavzetostjo so premagali težave, ki so se pojavile med šolo in starši. Upajmo, da velja: konec dober, vse dobro.

Nekaj zelo interesantnega vam moram povedati. Mi smo se že začeli pripravljati na Božič. Kaj pa vi? Prve so s pripravami začele adventne delavnice. Že pred adventom so začele. Tako so si lahko otroci pravočasno naredili adventni venček. Okrog dvajset otrok prihaja.

Tudi naše bratstvo je že načrtovalo adventni čas, to je, naše zadolžitve. Spovedovali bomo po raznih župnijah in k nam bodo priromali iz Cirkovc za spoved kot pripravo na Božič. Sveti večer bo kar zanimiv. Tisti, ki piše te vrstice, bo do zgodnjega jutra Starševski, p. Roman se bo podal na Janža in nato še v Stoperce. P. Milan in Martin pa bosta obvladovala domačo sceno.

Tudi materialno se pripravljamo na Božič. Samostanski jasličar je že naredil božično votlino in za njo hribovje. Jasličar za baziliko še načrtuje in se pripravlja na delo. Vabimo vas, dragi bratje, da pridete k nam in naj vas nagovori Jezušček, postavljen v naše »mojstrovine«.

Morda bo kak dejal: »Pa püvlete kaj?« Ja kakšni minoriti bi bili, če bi tega ne delali. Kot veste, smo v zgornjih prostorih uredili dve novi sobi. Imata že skoraj dokončni izgled. Opremljeni sta že s pohištvom. Manjkajo še nekatere stvari. Tudi to bo. P. Milan si že pridno seli svoje knjige eno nadstropje višje. »Pr' moj grüški,« za novo postavo po kapitlju bo vse nared. Če se vam sline cedijo po Ptujski Gori, si pridite pogledat.

Omenil sem že, da sta ob zadnji procesiji umolknila dva zvočnika. Ko smo iskali razlog, zakaj je do tega prišlo smo videli, da je korozija uničila eno linijo. Tako smo bili primorani, da obnovimo ce-

lotno omrežje. Ker smo z občino v dobrih odnosih, nam je dovolila, da smo velik del kopali ob poti, ki je občinska. Tudi naša cerkvena pevka Cvetka nam je dovolila, da smo nekaj metrov kopali po njenem. Pri obnovi omrežja smo mislili tudi na križev pot. Dva nova zvočnika bosta blizu sv. Frančiška na kandelabru javne razsvetljave. Položili smo dvoplastne cevi in vanje uvedli zemeljski kabel. Položili smo okrog 500 metrov kabla. Električar še nam mora namestiti zvočnike in povezati kable. Povezavo z ojačevalcem bo naredil Skledar Mihael s svojimi sodelavci.

Kako pa smo mi gorski bratje? Vsak od nas skuša na najboljši način vgrajevati sebe v skupnost, kljub majhnostim, ki nobenemu ne manjkajo. To delamo z Božjo pomočjo, ki nam prihaja po redni skupni molitvi. Zdravje! Saj veste, da smo tu trije upokojenci (na papirju) in pri takih starih strojih vedno kaj zaškriplje ali škriplje. P. Roman se vsak dan nekolikokrat pika, da drži vsaj malo na vajetih svojo »sladkost«. Le pri kilogramih nima pravega uspeh z vajetmi. P. Milan se zdravi na prostati. Naslednji teden bo začel s hormonsko terapijo. Br. Janez pa je obupno zdrav z dobršno zalogo zdravil. Kemija mu koristi za telo in psiho. Le te mladi, ki ni več mladi, še trenutno ne izčrpava zdravstvene blagajne.

Dragi bratje in vsi, ki boste prebirali naša Sporočila, voščim vam doživeto praznovanje božične skrivnosti in zvrhano mero blagoslova v novem letu.

V imenu skupnosti napisal
br. Janez,
de Mons Gratiarum, še

Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška

Čudovit zimski pozdrav iz samostana Olimje. Ko pogledam skozi okno vidim, da nas obdaja prava zimska pravljica, takšna, kot smo jo poznali kot otroci. Razveseli me brezmadežno bela odeja, ki so nam jo za lepše adventno-božične praznične dni

angelci poslali z nebes. V topli sobi je zato lepše potovanje v bližnjo preteklost, ki vam jo bomo zdaj na kratko opisali.

Naše poročilo začnemo s ponedeljkom, 25. septembra, ko sta samostan v Olimju, ki se letos spominja 193 letnice nove maše bl. Antona M. Slomška, obiskala brat Bernhardin Seither, provincial minoritske province sv. Elizabete v Nemčiji, in brat Konrad, tajnik CEF-a. Z njima je bil naš provincial Milan Kos, dosedanji predsednik CEF-a. Brata iz Nemčije sta prevzela arhiv CEF-a, katerega je do zdaj urejal br. Janez Kurbus. Tako bo odslej naslednik našega provinciala nemški brat Bernhardin.

Na rožnovensko nedeljo, 1. oktobra, je bila v sveetišču Matere Božje na Ptujski gori slovesnost večnih zaobljub br. Rufina. Tudi naši patri so bili povabljeni na to slovesnost in so se je udeležili.

Že vrsto let se člani in članice, združeni v medžupnijski KARITAS Obsotelje, trudijo, da pomoč najrevnejšim pride na pravi naslov. Letos so si zadali načrt, da bodo vložili v kozarce papriko in jo skupaj z drugimi dobrotami v mesecu oktobru darovali najpotrebnejšim. Zbrali so se pri nas v samostanu. Pripravili so preko 100 kozarcev vložene paprike. Hvalevredno opravilo in darilo, ki ga bodo revnejše družine z veseljem sprejele.

Na praznik Rožnovenske Matere Božje je bilo v Olimju zelo živahno. Poleg množice turistov in romarjev, ki so prišli k nam z avtobusi ali osebnimi avtomobili, so bili na obisku tudi nekateri politiki, saj so pred nami predsedniške volitve. Dopoldan so imeli pri nas sv. mašo romarji iz župnije Bled s svojim župnikom Janezom, popoldan pa nas je obiskal tudi minister za kmetijstvo, g. Židan z družino. Pripeljal ga je naš župan Peter Misja. Ob koncu dneva pa se je oglasil še kandidat za predsednika republike, g. Popovič iz Kopra.

Drugi teden oktobra sta za nekaj dni iz samostana odšla kar dva naša patra. P. Ernest Benko je odšel za tri dni na potujoči definitorij na Cres, Krk in Trsat, p. Jože Lampret pa za ves teden na srečanje slovenskih izseljenskih duhovnikov v Tinje na Ko-

roško. Ker je jesen in čas šolskih izletov in obiskov različnih skupin, smo imeli ostali polne roke dela z vodenimi ogledi naših znamenitosti. Tudi naš Romarski dom je redno zaseden z udeleženci duhovnih vaj.

Pred praznikom vseh svetih so nam članice Medžupnijske Karitas Obsotelje, kamor spada tudi naša župnija, prinesle lepe svečke, ki jih br. Jože vsako leto prodaja v zeliščni lekarni. Z nakupom svečke pomagamo najrevnejšim v naših župnijah, obenem pa prosimo Boga, naj bo našim rajnim še bolj milostljiv in naj jim odpusti njihove grehe ter jih sprejme v sijaj nebes, kjer jim bo sijala večna luč Božjega usmiljenja. V ta namen smo pripravili tudi lep letak, s katerim povabimo vse, da kupijo svečke Karitas v blag spomin na svoje pokojne.

V Olimju smo od petka, 13. 10. do nedelje 15. 10. gostili 20 mladih redovnikov in redovnic, ki so se v domu duhovnih vaj srečali pod geslo: Uboštvo in bratstvo v redovnem življenju. Duhovno vodstvo je prevzel p. Ernest Benko. Zadnji dan srečanja, to je v nedeljo, 15. oktobra, so z župnijskim občestvom pripravili tudi sv. mašo, pri kateri so s pesmijo in molitvijo spregovorili o svoji poklicnosti. Po maši so se zbrali tudi na dvorišču našega samostana in vsem prisotnim ob igranju na kitare in duhovnih popevkah pokazali, kako lepo je lahko redovniško življenje, če ga živimo v vsej polnosti in

pristnem veselju.

V nedeljo, 15. oktobra., so v večernih urah napolnili našo cerkev ljubitelji duhovne sakralne glasbe, ki so prisluhnili vrhunskemu petju našega rojaka, rojenega v Argentini, opernega pevca svetovnega slovesa, g. Luka Debevca. S svojim vrhunskim nastopom si je zaslužil glasno ploskanje vernega občinstva.

Oktober je bil neverjetno topel in vsak dan nam je Bog pošiljal lepo in sončno vreme, ki je k nam privabilo množico turistov, tudi romarjev. Lepota narave, urejenost okolja in prijazni patri, vse skupaj se zliva v čudovito paleto harmoničnih barv, ki še polepšajo našo cerkev, samostan, zeliščni vrt in okolico. Oktobra smo tudi patri odšli na volitve za predsednika republike. Nekdo od gostov mi je dejal: »Če bi nam uspelo tudi v vodstvo države pripeljati pravo osebo za predsednico Slovenije, bi bila vsa Slovenija kot en sam čudovit rajski vrt, hvaležen Bogu in Mariji za vse, kar od Njega dobivamo.« A zgodilo se je, da zaradi medijske pristranskosti tega tudi letos še nismo dočakali.

Zadnji teden meseca oktobra, smo v pritličju samostana dokončali še zadnja dela v novem skladišču zdravilnih zelišč in tinktur. V veliki sobi, ki je do pred kratkim služila za moška in ženska stranišča, imamo zdaj dovolj prostora, da so vsi naši izdelki tam že pripravljene in čakajo na bodoče kupce. Električar je napeljal elektriko in postavil luči, mizar pa je sestavil in namestil aluminijaste police. Razporejene so v tri vrste. Tako bomo imeli vsa zdravilna zelišča in pripravke bolj pri roki. Delo bo lažje in ljudem bomo lahko hitreje postregli.

V soboto, 4. novembra, tik pred zahvalno nedeljo, so se v samostanu oglasili na kratko srečanje in ogled stare lekarne naši politični voditelji. G. Zdravko Počivalšek, minister za gospodarstvo, ki je naš sosed, je pripeljal v Olimje prvega ministra, dr. Mira Cerarja z ženo in delegacijo. Sprejel jih je p. Ernest Benko, jim razkazal naše znamenitosti in jim v naši samostanski obednici postregel s Patrovimi kapljicami, našo posebno tinkturo, ki pomaga

pri vseh boleznih. Upamo lahko, da bo zdravilno delovalo tudi na premiera in ministra naše slovenske vlade.

Pozni jesenski čas je primeren, da se kristjani notranje prenovimo in pripravimo na advent in božične praznike. Najboljša priprava je misijon v župniji, ki naj bi zajel čim več krščenih in birmanih, pa tudi obrobnih in oddaljenih kristjanov. Tako je p. Ernest skupaj s p. Cristianom sprejel povabilo za vodenje misijona v župniji Sv. Helena – Dolsko pri Ljubljani. Misijon je potekal od 10. do 19. novembra. Vsako jutro in vsak večer smo se tudi mi, ki smo ostali doma, pri molitvi spomnili na ta veliki trenutek milosti in molili za uspeh misijona in za duhovno prenavo v tej župniji.

Prišel je prvi sneg, a le za vzorec, in to tik pred tem, ko moramo svoje jeklene konjičke preobuti v zimsko opremo. Povzročil je že prve težave v prometu. Mi smo pravočasno preobuli avtomobile v zimske škornje, saj je župnija brez njih težko dostopna, ko gremo za božične praznike blagoslavljat naše družine in njihove domove. Prav pa nam je prišla zimska oprema na naših avtomobilih že za Martinovo. Naša samostanska skupnost se je odpravila na vikend naše gospodinje Martine v Zibiko, kjer so se zbrali tudi vsi tisti, ki nam občasno pomagajo v kuhinji, zeliščnem vrtu ali pri drugih opravilih. Ob dobri hrani in pijači iz domače kleti, je dan kar prehitro minil.

A tudi naše novo stranišče za romarje in turiste potrebuje zimsko opremo. Tako so naši zidarji in tesarji pohiteli, da prehitijo zimski čas – to delo so opravili g. Murko s svojo ekipo in g. Štravs s svojim pomočnikom. Položili so estrih in ometali stene, obenem pa sta mizarja vso zunanost obložila še z deskami. Stranišča sedaj izgledajo zelo lepo in tudi zunanost se dobro vklaplja v okolico starega topolarja, ki služi tudi kot garaža za naše avtomobile. Tako bomo imeli zdaj več časa, da se duhovno okrepimo in pripravimo tudi sebe na sveti adventni čas.

Pred nedeljo Kristusa, kralja vesoljstva, so se v Ro-

marskem domu zbrale sodelavke in sodelavci Karitas Obsotelje, da so naredili lepe in zelo umetniško izdelane adventne venčke. Vsako leto jih potem ponudimo domačim vernikom, romarjem in turistom v prodajo. Izkupiček je namenjen za revne in pomoči potrebne.

Nedelja Kristusa kralja je bila pri nas tudi nedelja, ko obhajamo god in praznik apostola Andreja, zavetnika v stari podružnični cerkvi nad Jelenovim grebenom. Takrat imamo sv. mašo v tej cerkvi. Tudi letos je bila cerkev premajhna za vse vernike, tako so nekateri sledili bogoslužju kar pred glavnim vhodom. Po maši prizadevni domačini postrežejo vsem s toplim čajem, vinom in dobrotami naših gospodinj. Tudi letos je bilo tako. Sodelavke Karitas pa so po maši ponudile v prodajo tudi adventne venčke.

V tednu pred prvo adventno nedeljo smo imeli na vizitacijskem obisku provinciala p. Milana Kosa, ki se je srečal z vsakim patrom posebej in še z vsemi skupaj. Ob pogovorih, molitvi in pri obedu, smo spoznavali vrednoto redovniškega poklica in našega bratstva.

Bliža se Miklavž in naše sodelavke Karitas so se tudi letos odločile napeči piškote za vse tiste, ki so bolni, ostareli, osamljeni in revni. Tako jim bodo naši angelčki in srčki, zvezdice, smrečice in zvončki pomagali doživeti toplino medčloveške ljubezni.

Zadnji dan meseca novembra, na god sv. apostola Andreja, smo se prebudili v pravo zimsko pravljico. Dočakali smo prvi sneg. Kakor smo vsi čakali na

pravi zimski dan, tako naj še z večjim veseljem pričakujemo adventni čas, ki nas bo pripravil na rojstvo našega Gospoda. Da bi bili tako lepi po duši, kot je današnja pokrajina tu okrog nas.

Prav vstop v adventni čas je v Olimju vedno nekaj posebnega. Na prvo adventno nedeljo slovesno obhajamo god sv. Frančiška Ksaverija, velikega misijonarja Daljnega vzhoda, ki mu je posvečena kapela v naši cerkvi. Temu slavlju se pridružijo tudi naši čebelarji, ki se pri maši zahvalijo svojemu nebeškemu zavetniku sv. Ambrožu s čebeljimi izdelki. Letos so prinesli v cerkev dve veliki sveči, narejeni iz pravega čebeljega voska. Podarili so nam tudi umetniško izdelan čebelarski adventni venček. Po maši pa se tem slavlju pridruži še prihod sv. Miklavža, ki obdaruje vse otroke, ki pridejo to nedeljo k bogoslužju.

Na dvorišču samostana pa je potekal tudi tradicionalni Frančiškov sejem, poln dobrot naših kmetij. Zadnja leta ni več tako množično obiskan, kot je bil v preteklosti, a vendarle ohranja tradicijo, da

domačini prinesejo na ogled in v prodajo domače pridelke in izdelke. Včasih je bil tak sejem priložnost za malo večji in debelejši kos kruha za družine, ki so te jesenske pridelke prinesle v prodajo ali jih ročno izdelale.

V tednu po prvi adventni nedelji je odšel p. Franc Murko v Piran, kjer je imel tridnevno duhovno pripravo na praznik Brezmadežne za tamkajšnje vernike.

Drugo adventno nedeljo pa nas je znova presenetil sneg. Tokrat je z njim prišel še hud mraz. A zato ni bil to nedeljo nič manjši obisk v zeliščni lekarni. Največ je bilo gostov iz Italije, ki izkoristijo advent za nabavo zdravnih zelišč za zimski čas. Prišli so tudi člani slovenske in avstrijske zveze vinskih vitezov. Ob ogledu samostana, cerkve in lekarne smo obujali tudi lepe spomine na našega pokojnega sobrata, p. Mirka Pihlerja, ki je bil njihov dolgoletni član.

Za konec bi vam radi voščili še blagoslovljene božične praznike, v upanju, da nas bo Novorojeni odrešenik obiskal in nam podaril zdravja, miru in novega upanja ob vstopu v novo leto. Srečno.

p. Jože Lampret in sobratje

Minoritski samostan sv. Maksimilijana Kolbeja

Adventni čas, katerega živimo v teh trenutkih, nas spodbuja, da se ozremo nazaj na prehojeno pot ter pretehtamo naše življenje – dogodke, ki so se zgodili, dejanja, ki smo jih storili in odnose, ki smo jih živeli. Adventni čas nas kliče, da okrepimo dobra dela, da poglobimo našo vero, upanje in ljubezen do Boga in bližnjih ter opustimo vse slabo. Na ta način lahko resnično pripravimo pot Gospodu, ki prihaja. V tem duhu sem se tudi pri pisanju tega članka odločil, da se ozrem na našo skupnost, na vsakega brata posebej, na pot ki smo jo prehodili skupaj, še posebej v zadnjih mesecih, in da pri tem povišam tisto, kar je bilo dobrega ter pozabim, izbrišem in opustim tisto, kar je bilo slabega.

Začnem pri p. Danilu – ne samo zato, ker je predstojnik skupnosti, ampak tudi zato, ker sva oba vključena v pastoralno delo bolniške župnije. P. Danilo je s 1. avgustom 2017 – poleg vseh ostalih obveznosti – sprejel še dekret za kaplana v bolniški župniji. Poudarek je na besedici »sprejel! Zakaj to poudarjam? Zato, ker je bilo za to potrebno veliko požrtvovalnosti, ponižnosti, pokorščine in zaupanja (verjetno še kakšne druge kreposti) z njegove strani. To je v velik zgled in luč bratom (najprej meni) in Bogu v slavo in čast.

P. Andrej je v mesecu maju praznoval abrahama, hkrati pa na Franciškovu tudi 25 let, odkar je izrekel večne zaobljube. Takšne okrogle obletnice so vendarle mejniki, ob katerih se vsaj malo ustaviš in zamisliš. Čeprav je po letih še daleč za tistimi najstarejšimi patri, pa je vendar občudovanja vredna njegova zaveza z Bogom, ki ostaja trdna tudi po 25. letih in to kljub vsem obveznostim, ki človeka marsikdaj želijo odtrgati stran od Boga. P. Andrej ostaja trden. Sam, ki sem kar nekaj let za njim, si lahko le želim, da bi tudi sam ostal tako trden in zvest v hoji za Bogom.

Če odpremo spletno stran župnije svetega Petra v Ljubljani, bomo hitro opazili veliko dejavnosti, ki se odvijajo v tej župniji (skrb za cerkev, pevski vikend, prvo sveto obhajilo, birma ... pa kaj bi

našteval, saj sami veste, kaj pomeni biti župnik). Pa vam povem: tisto, kar lahko preberete tam, je le delček vsega dela, ki ga opravi p. Cristian, ne samo v župniji, ampak tudi v samostanu. Od kidanja snega, do košnje trave. Bratje ga poznamo kot iskrenega človeka, ki se kljub pomembni funkciji župnika častitljive šentpeterske prafare ne prevzame, ampak ostaja ponižen in skromen.

P. Janko je najstarejši član naše skupnosti in hkrati tudi najbolj preizkušen. Sladkorna bolezen ne popušča in mu povzroča nemalo zdravstvenih težav. Vse križe v miru in tišini prenaša in zvesto nosi za Jezusom. Ko sem bil še otrok, nam je duhovnik pri verouku dejal, da moramo v naših bližnjih prepoznati Jezusovo obličje. Takrat so se mi to zdele zelo prazne besede, češ, kako bomo prepoznali Jezusa, saj niti ne vemo, kako je zgledal. Še posebej ob bratih kot je p. Janko, dobijo te besede čisto nov pomen. Noben križ, ki ga sprejmemo z vero in ljubeznijo (tako kot tudi nobena molitev in nobeno dobro delo) ni zaman, ampak obrodi bogate sadove za ta svet in za nebesa – tudi Jankov.

Brat Vladimir Rufin je letos na praznik svetega Frančiška izrekel večne zaobljube in bo predvidoma 2. januarja 2018 prejel tudi diakonsko posvečenje. Ostati zvest tej zavezi je mogoče samo v moči molitve in zakramentalnega življenja. Ravno zaradi tega dejstva se ne bojim zanj, da bi zgrešil pot. Velikokrat pravim, da molitev niso samo besede, ampak odnos, ki ga živimo z Bogom, in ta odnos se kaže tudi preko opravljanja vsakodnevnih opravil. In če je to res, potem se za brata Vladimirja ni potrebno bati. Vsakega dela se loti z veliko vnemo in zavzetostjo, ne kakor da bi delal zase, ampak kakor da dela za Boga. Tudi on pomaga v bolniški župniji, predvsem z ministriranjem, podeljevanjem obhajil bolnikom po sobah, z vsestransko pomočjo pri delu v pisarni. Je potrebno povedati še kaj več?

Z bratom Klemnom (in tudi s p. Antonom Borovnjakom) smo vstopili v samostan istega dnevnega leta 2008. Sem kar malo ponosen na to, da smo generacija in dolga leta potem tudi soborci

skozi vzgojna obdobja. Eden največjih zakladov v Slovenski Minoritski Provinci je ta, da duhovnega poklica posameznega brata ne povezujemo z uspehom v šoli. Če pogledam brata Klemna, sploh ne dvomim, da ga je Bog izbral, da je njegova priča. To uresničuje na mnogo načinov: z iskreno molitvijo, s svojim veseljem, preprostostjo, globoko življenjsko modrostjo, ki gre preko knjig in učbenikov, s svojim delom v samostanu (je ni stvari, ki bi je ne znal urediti). Sam si lahko le želim, da bi imel četrtrino tega Frančiškovega duha, ki ga on nosi v sebi.

Ostane še brat Benjamin, ki je na Brezmadežno vstopil v postulat. Včasih so rekli, da nam vsak otrok, ki se rodi, daje vedeti, da Bog še ni obupal nad tem svetom. Jaz pa temu dodajam, da z novim bratom Benjaminom, ki nam ga je Bog poslal, lahko uvidimo, da Bog še ni obupal nad našim redom. Ne samo, da ni obupal, ampak nam pošilja najboljše. Sedaj se udeležuje predavanj prvega letnika na teološki fakulteti, hkrati pa se tudi pripravlja na splošno maturo, ki je potrebna za redni vpis na fakulteto. Bog naj bo z njim na vseh poteh.

Ostanem še jaz, p. Daniel. Kaj naj napišem o sebi? Ni težko biti brat in pater, ko imam ob sebi tako dobre brate, ki me podpirajo, prenašajo in razumejo, kljub vsem mojim muham, šibkostim, krhkostim in napakam. Bogu in bratom bom vedno hvaležen, da smem biti tu, kjer sem. Naj bo resnično blagoslovljen adventni čas, da bi se dobro pripravili na Jezusov prihod med nas. Bog vas blagoslovi.

p. Daniel

IZ NAŠIH MISIJONOV

Kazahstan

Dragi bratje in bralci teh vrstic, lep pozdrav iz toplih krajev, trenutno se temperatura ponoči spušča pod -25, podnevi pa je za 10 stopinj višja. Čeprav ne vedno. Peč pridno dela in greje dom. Nekaj drv, ki so nam ostale, smo odpeljali tudi našim faranom, ki so bolj revni in še niso uspeli kupiti ogrevanja.

Sedaj pa še malo pogled nazaj na čas po zadnjem pisanju. V času praznika je bil z nami še g. Sandi, župnik iz Mozirja, le da smo ga te dni poslali na jug v Almaty, da si ga ogleda. Na žalost pa je s seboj vzel tudi slabo vreme, predvsem dež, tako da ni mogel veliko hoditi po gorah, ki Almaty obkrožajo. Mi doma pa smo Frančiškovo praznovali skupaj s farani in sestrami.

Po praznovanju pa so med nas prišli bratje iz Uzbekistana. Skupaj smo se odpravili na duhovne vaje. V tem času pa je za našo hišo in župnijo skrbel g. Sandi. Zjutraj je maševal in potem raziskoval mesto Astana. S pomočjo aplikacije na telefonu za prevoz z avtobusi je naše glavno mesto prebredel po dolgem in počez. Verjetno ga sedaj bolje pozna kot mi.

Mi pa smo se v tem času duhovno bogatili na duhovnih vajah ob sv. Bonaventuri v Šučinsku in en dan preživeli tudi v naravnih lepotah Borovoja, ki je poleti poln kot naš Piran od jeseni dalje pa pust in prazen.

Po vrnitvi smo imeli še poslovilno večerjo od bratov in g. Sandija in gostje so se vrnili domov. Sam pa sem čez par dni letel na srečanje FEMO (prev

CEO), ki je bilo v Bolgariji pri naših tamkajšnjih bratih. Bilo je zelo zanimivo, če spustim del, ko smo pregledovali predlog za spremembo generalnih statutov, predvsem, ker je pogovorni jezik poljščina in so bili tudi dokumenti v tem jeziku. Na srečo mi je p. Jacek našel še angleško verzijo, da sem lahko sledil.

Po vrnitvi domov so se začele krompirjeve počitnice in smo imeli najprej srečanje skupine za mlade, Samuel, in po njej še novembrske duhovne vaje za mlade in otroke, ki so bile povezane tudi z molitvijo na pokopališču za pokojne. Tema pa je bila čudodelna svetinjica in sv. Katarina Labure.

V novembru smo uresničili še našo skrito željo in odgovorili na prošnje naših prijateljev, ki bi želeli postati člani FSR. V Petropavlovsk, dobrih 600 km od nas, se je pred kakšnim letom preselila članica FSR iz Almatya, ki že ima obljuje. Njej sta se pridružili še dve dekleti, ki ju je že prej navdihovala duhovnost sv. Frančiška. Srečali smo se v Kokčitavu, ki je na sredini poti in se dogovorili, da se sami srečujejo mesečno in delajo po dokumentih za postulat, ki jih uporabljajo v Almatyju pri FSR. Skupaj pa se bomo srečali vsake 3 mesece za pol dneva. Še nekaj prijateljev sv. Frančiška pa je v Pavlodarju, mladi, ki so bili pred leti v Assisiju na Giovani verso Assisi srečanju. Za njih še iščemo primerno pot, saj so oddaljeni 400 km v drugo smer.

Za čas adventa nas je zapustil p. Pavel, in sicer je šel najprej s škofom na mednarodno srečanje za zaščito življenja v Bangkok, sedaj v adventu pa si ureja novo vizo in preživlja počitnice. Tako da z

bratom Robertom in sestrami skozi adventni čas pripravljamo župnijo in sebe na božič.

Z mladimi smo ustvarjali venčke, sedaj ustvarjamo izdelke za božično tržnico pri luteranih, ki ima dobredelni značaj. Pridno vadimo tekst za božičnico. Br. Roberto pa z učenci vadi za koncert. Božič bomo začeli s skupno večerjo za vse (skupnost, sestre in župljani) od 6. do 9. ure, ko bo v cerkvi koncert in igrice, po njej pa polnočnica, saj je ponedeljek delovni dan in gredo otroci v šolo.

Drugače pa smo v tem času končali tudi gradnjo garaže, tako da sta avtomobila pod streho in na toplem. Predvsem pri kombiju, ki vozi na dizel se pozna, in tako letos še nismo imeli problemov z vžigom. Lani ga je bilo ob tem času, čeprav je bil v garaži, potrebno prižigat vsake 4 ure, da se ni preveč shladil.

Nad garažo pa smo pridobili še prostore za sobo ali dve in nam bo prav prišlo poleti, ko imamo goste. Za naslednje leto se je k nam napovedala skupina moških iz mozirske župnije, da nam bodo pomagali pri moških deli. Radi bi obnovili streho nad cerkvijo in domom sester in s tem pridobili kakšno sobo tudi tam na vrhu, predvsem pa rešili problem z zamakanjem.

Čez kakšno leto pa upamo, da pride kakšna skupina pomagat narediti streho tudi nad novim samostanom.

V februarju bo deset let prihoda bratov v Kazahstan, ker pa je takrat še precej hladno, smo se pogovarjali, da bomo praznovali na Antonovo, ko bo bolj toplo, če bi se kdo rad pridružil, bomo veseli.

bratje iz Kazahstana

København

Spoštovani bralci naši Sporočil!

Tako, pa počasi zaključujemo Gospodovo leto 2017 in s tem mineva tudi moje prvo leto tukaj na Danskem. Na začetku je bilo polno negotovosti in strahu, kako se znajti v novem okolju s čudnim jezikom, ampak danes lahko rečem, da se z vztrajnostjo in s pomočjo od zgoraj da marsikaj. Življenje še zdaleč ni brezkrbno, ampak če človek ljubi to, kar dela, potem lahko premaguje tudi ovire.

Verjamem, da ste lepo in doživeto praznovali praznik sv. Frančiška. Tudi mi smo tukaj praznovali, saj je sv. Frančišek zelo priljubljen svetnik na Danskem tudi med nekatoličani. Še danes je veliko trgov poimenovanih po sivih bratih, ki so oznanjali evangelij v teh krajih. Tako smo se Frančiška spomnili tudi v naši cerkvi Jezusovega srca, ko sem daroval sveto mašo v danščini in jim prvič tudi spregovoril v kratki pridigi. Hvala Bogu, božje ljudstvo je bilo navdušeno, jaz pa tudi. Čeprav župnija še ni naša, sem si tokrat lahko malo privoščil, ker je bil generalni vikar, ki skrbi za tukajšnjo župnijo, v Assisiju, jaz pa sem bil sam doma in skrbel za maše. Razveseljivo je tudi to, da se je ohranil Frančiškov svetni red, ki nas še je posebej vesel, in upam, da bomo naslednje leto lahko skupaj pripravili praznovanje za Frančiškovo.

16. oktobra 2017 sva s p. Tomislavom v našem novem samostanu gostila okoliške duhovnike. Navzočih je bilo 15 duhovnikov in tudi škof Czeslav Kozon se nam je pridružil. Naše srečanje smo najprej začeli v hišni kapeli z molitvijo večernic, nato pa smo se preselili v naše prostore, kjer je sledila večerja. Škof se je ob tej priliki zahvalil za prisotnost manjših bratov minoritov v škofiji, p. Tomislavu, ki letos obhaja 25 let duhovništva, pa smo z veseljem nazdravili.

9. novembra sva medse sprejela br. Theodora iz Assisija. Tako smo sedaj trije bratje v samostanu in uradni jezik je postal danščina. Seveda si treba kdaj

pomagati z angleščino, ampak nam komunikacija vseeno nekako uspeva. Br. Theodor bo z nama do novega leta, potem pa se vrača v Assisi. Midva sva pa tudi zadovoljan z njegovim obiskom, saj nama je popestril bratsko življenje in je odlični kuhar.

V nedeljo, 12. novembra, sem se udeležil slovenskih večernic v kopenhagenski stolnici, saj nas je obiskal novo imenovani nuncij za Skandinavijo, nadškof James Patrick Green. Po rodu je iz Združenih držav Amerike, sedež nunciature pa je v Stocholmu na Švedskem. Po pogovoru z njim lahko rečem, da je zelo prijeten in družaben človek. Po večernicah smo bili duhovniki in diplomatski zbor povabljeni na agape, kjer sem se srečal z našim veleposlanikom na Danskem g. Tonetom Kajzerjem. Žal ni bilo veliko časa za pogovor, vsekakor pa se bom odzval njegovemu povabilu, da se osebno srečava na slovenski ambasadi.

24. in 25. novembra sva bila s p. Tomislavom povabljeni na izobraževalni vikend Frančiškovega svetnega reda v Odense in sva skrbela za liturgijo (maša in adoracija). Na srečanje je bil kot gost povabljen br. John Power, ki je odgovoren za OFS v Angliji. Spregovoril nam je o naravi in zgodovini Frančiškovega tretjega reda. Kot sem že pisal, se

je Frančiškov svetni red ohranil na Danskem po zaslugi patrov minoritov, ki so tukaj delovali skozi zgodovino. Žal pa red ni številčen, saj je članov z zaobljami zelo malo, večina pa je takih, ki so še v formaciji. Z našo ponovno prisotnostjo in z Božjo pomočjo pa vsi skupaj upamo, da se bo red v prihodnjih letih še krepil.

12. decembra sem bil s strani slovenske ambasade povabljen na koncert ob obeležitvi 27-letnice slovenskega plebiscita, na katerem smo se Slovenci odločili z samostojno in suvereno državo. Po koncertu je bil sprejem pri veleposlaniku g. Tonetu Kajzerju, kjer sem se srečal tudi s Slovenci iz Danske in tujimi diplomati. Bilo je zelo prijetno druženje in sem po dolgem času lahko poskusil dobro slovensko vino in tudi potica ni manjkala. Na koncertu sta sodelovali tudi dve Slovenki, ki na tukajšnji akademiji študirata glasbo, in tako sem že našel organistko, ki bo z veseljem orglala pri slovenski maši. Tukaj je kar nekaj Slovencev, ki so zelo razkropljeni, in moja želja je, da bi se povezali in vsaj za večje praznike imeli mašo. Bomo videli, kaj bo prinesel čas.

Ob koncu pa bi vam rad zaželel še blagoslovljene božične praznike. Pustimo, da se nas Bog dotakne, da pride v vsako srce, ki se mu bo odprlo. Sprejmimo dar zastonske ljubezni, ki jo bomo našli v jaslicah.

Novo leto pa naj bo srečno ter upanja in milosti polno.

p. Tomaž Majcen

PAPEŽ FRANČIŠEK NAS JE OBJEL IN VSAKEMU POSEBEJ STISNIL ROKO ...

To je bilo res nekaj neverjetnega ... kako je nam, Frančikovim bratom iz Assisija in cele Umbrije, papež Frančišek pokazal frančiškovo držo! Prišli smo k papežu, kakor sv. Frančišek in prvi bratje pred 800 leti, da bi blagoslovil in podprl naše odločitve o zbližanju in medsebojni bratski pomoči, sprejete na skupnem kapitlju, imenovanem generalissimo, ki smo ga vsi trije redovi (frančiškani, kapucini in minoriti) obhajali skupaj – o tem sem pisal pred meseci). Bilo nas je preko 400 bratov, zbranih v apostolski palači. Z nami so bili vsi trije generalni ministri in vikar kapucinskega reda p. Štefan Kožuh; dvorana Clementina je pokala po šivih, bilo je precej vroče in predvideno je bilo, da bo po končanem nagovoru papež pozdravil samo najvišje predstojnike, ki so sedeli v prvih dveh vrstah. A glej, po teh pozdravih je papež pomignil in povabil še vse ostale brate k sebi ... tako smo prihajali vrsta za vrsto, vseh 400 bratov, prav vsakega brata posebej je papež objel in mu stisnil roko. Njegov nasmejani obraz, njegov pogled usmiljenega očeta me je očaral. Pa ne samo mene ... bili so tudi bratje, ki so si brisali solze veselja in sreče. Vedno je velika radost za nas, Frančiškove brate, srečati se s papežem. Posebej s papežem, ki kot prvi v zgodovini nosi Frančiškovo ime; to vsakega brata napolnjuje s posebno odgovornostjo. V mislih se mi je tako zarisal izzivalen naslov njegovega pisma ob prvem svetovnem dnevu ubogih, ki sem ga med potjo videl na plakatu pred neko rimsko cerkvijo: »Ne ljubimo z besedami, ampak z dejanji ...« To papeževo izjemno dejanje - pozdravljanje vsakega brata posebej, je namreč trajalo krepko čez eno uro in papež, ki je ves čas vztrajal stoje, je bil na koncu deležen velikega aplavza. To je bila edina zahvala, ki smo jo lahko iz srca izrazili svetemu očetu. V imenu vseh bratov pa je kustos Sacra Conventa p. Mauro Gambetti papežu podaril relikvijo sv. Frančiška v posebni lično izdelani škatli iz oljčnega lesa.

Dolgo ploskanje je pomenilo tudi zahvalo za besede in spodbude, ki nam jih je papež izrekel. Govoril je kakih 20 minut. Sam sem med ploskanjem izračunal, da je **papež Frančišek približno 20 % časa porabil za nagovor, 80 % pa za osebno srečanje z vsakim posameznim bratom. Zelo dobra formula (20 % proti 80 %), zelo dobra popotnica, sem si dejal, za vsakdanje življenje in ugotovil, da papež že udejanja svoje misli, ki jih je zapisal kot naslov pismu za prvi mednarodni dan ubogih ... ne ljubimo z besedami ampak z dejanji ...** Seveda pa so nas nagovorile tudi papeževe besede, s katerimi nas je posebej spodbujal in opomnil, kako pomembno je danes živeti in biti manjši brat v odnosu do bližnjega, do Boga in do vsega stvarstva. Prav te misli smo bratje premlevali že v začetku julija, ko smo bili zbrani na prvem skupnem kapitlju imenovanem generalissimo. Njegovi prvi sadovi se že nakazujejo v skupnih korakih in projektih, ki se nanašajo na vzgojo in misijonsko dejavnost, kakor tudi na zasnovo skupnosti, sestavljenih iz bratov vseh treh obedienc. Ker sem sodeloval tudi na skupnem kapitlju, sem to romanje doživljal kot krono skupnega prizadevanja bratov in obenem kot nov začetek.

Da je romanje res lahko nekaka krona daljšega prizadevanja, so potrdili tudi romarji iz Rač, ki ob sobotah redno romajo k Mariji na Ptujsko Goro, tokrat pa so priromali v Frančiškovo mesto. Potem ko so pevci glasbene skupine Fantje na vasi, ki so romali z njimi, izjemno lepo in občuteno peli pri maši v spodnji baziliki, je eden dejal: »No, to pa je krona našega romanja.« Lepo je bilo slišati ubrano slovensko petje v Assisiju. Močno upam, da ga bomo drugo leto slišali še pogosteje in še več ... tudi vsem vam bratje in bralci *Sporočil* naj v teh svetih dneh zapojejo in voščijo - božični angeli ...

Božični angeli

Še prej kot pastirjem
in kraljem
je zvezda repatica
angelom pokazala pot
na betlehemske poljane,
k hlevčku,
ob katerem
človeška pamet
obstane,
ker Božje ljubezni
in ponižnosti
ne more razumeti,
kaj šele doumeti ...

Eni posebej, drugi v trumah
so angeli v smeri zvezde hiteli,
v veselem potovanju
celo tekmovali,
da bi čim prej prispeli
in poprijeli
pesem,
ki so jo angeli
betlehemskih poljan že peli:
*Slava Bogu na višavah
in na zemlji mir ljudem!*

*Na vsak božični praznik
in že prej,
ko proti koncu adventa
repatico pri jaslicah pritrdimo
in vero v Novorojenega obudimo,
angeli posamič, v korih in trumah
hitijo k vsem ljudem sveta,
ki blage volje svoje življenje živijo.
Šepečejo jim – tiho govorijo,*

včasih tudi vpijejo in jih rotijo:

**Odprite vrata svojih hiš,
odprite srce,
ljudje!
Ne bojte se,
naj vstopi,
se pri vas
rodi
Gospod miru,
Kralj nove zemlje in novih nebes ...
Naj nam vsem
potrebni milosti podari
On,
ki je edino upanje naših zemeljskih dni.**

(iz še neobjavljene zbirke)

*To vsem v teh svetih dnevih iz srca vošči
p. Janez iz Assisija*

ODMEVI

Praznik sv. Frančiška Asiškega in odprtje Carpacciovega leta

Na praznik sv. Frančiška je v minoritski cerkvi sv. Frančiška daroval slovesno sv. mašo koprski škof msgr. dr. Jurij Bizjak ob navzočnosti prov. ministra p. Milana Kosa, gvardijana p. Slavka Stermška in nekaterih duhovnikov. Med mašo je prepeval zbor iz Portoroža, in sicer mašo p. Hugolina Sattnerja – Missa Seraphica.

Po maši je sledila krajša slovesnost ob odprtju Carpacciovega leta in 700. letnici posvetitve minoritske cerkve sv. Frančiška. Ga. Daniela Tomšič iz ZVKDS OE Piran je predstavila sliko, ki jo je umetnik pred petsto leti naslikal za piransko cerkev. Umetnina je bila med drugo svetovno vojno odnesena v Italijo in se žal še vedno nahaja tam. Vokalni ansambel Munitiae pod vodstvom g. Roberta Feguša je obogatil pripravljeni program. Župna MO Piran g. dr. Peter Bossman je odprl jubilejno leto in vse priložnostno tudi nagovoril.

V tem letu bodo sledili posamezni dogodki. Največji bo gotovo simpozij, ki ga bosta organizirala MO Piran in Minoritski samostan sv. Frančiška v Piranu.

Duh Assisija

27. oktobra se vsako leto spominjamo molitvenega dogodka, ko je papež sv. Janez Pavel II. leta 1986 povabil predstavnike svetovnih verstev v Assisi, da skupaj molijo za mir. Tako smo se bratje minoriti in nekateri drugi

redovniki skupaj z verniki tudi letos zbrali k molitvi za mir. Ob molitvi Frančiškovega rožnega venca smo poromali do cerkve sv. Urha - Sostro. Tam je sledila sv. maša, ki jo je daroval kapucinski novomašnik br. Luka Modic. V pridigi je poudaril kako je zemeljsko življenje zaznamovano z bojem s starim človekom. Zato je sprava med nami nujno potrebna. Šele takrat, ko je mir v naših srcih, smo resnično božji otroci.

Srečanje provincialov Srednje Evrope

Jesensko srečanje provincialov Srednje Evrope je potekalo od 5. do 9. novembra 2017 na Dunaju v minoritskem samostanu. Osrednja vsebina tokratnega srečanja je bila prenova Konstitucij in Generalnih Statutov minoritskega Reda. V prihajajočem letu 2018 je namreč sklican generalni kapitelj, ki bo sprejel dokončno obliko prenovljenih Konstitucij in Generalnih Statutov.

Praznovanje 500. letnice bule ite vos

Frančiškovi redovi (minoriti, frančiškani in kapucini) smo 15. novembra 2017 na Viču v Antonovem domu obhajali 500. letnico papeške bule *Ite vos*, katere namen je bil, da bi se Frančiškov red ohranil enoten. Žal je prišlo do delitve reda. Današnji čas nas vabi k tesnemu sodelovanju in želji, da vsi dosledno živimo po Vodilu, ki nam ga je zapustil sv. Frančišek. Za to smo še posebej prosili pri sv. maši. Somaševanje je vodil in nas nagovoril nadškof metropolit p. Stane Zore OFM.

Permanentna vzgoja

Dan permanentne vzgoje je bil posvečen zaobljubi uboštva. P. Milan Holc je spregovoril o uboštvu v Svetem pismu. Vsak človek tudi redovnik se v življenju prej ali slej znajde pred »imeti« ali »biti«. Toda zelo nevarno je, če da prednost »imeti« pred »biti«. Zgodovina nas uči, da se je redovno življenje obnovilo, ko se je postavilo na prvo mesto uboštvo.

Drugi del srečanja je bil namenjen pogovoru o prioritetah v minoritski provinci po rednem provincialnem kapitlju, ki bo v mesecu aprilu 2017.

Začetek postulata

Na vigilijo praznika Brezmadežne smo se veselili začetka postulata kandidata za minoritski red Benjamina. S slovesnimi večericami smo slavili Boga in Brezmadežno za dar novega duhovnega poklica.

*... in Beseda se je učlovečila
in se je naselila med nami;
in videli smo njeno slavo,
slavo kakor edinorojenega od Očeta:
polno milosti in resnice.*

(Jn 1,14)

*Blagoslovljeno praznovanje Božiča in vse dobro
v novem letu 2018 vam želimo bratje minoriti.*